
GUD OG FORNUFTEN

**SANDHEDEN OM GUD,
OM GUDS RIGE,
OG DET, DER SKER
OMKRING OS**

Printed in U.S.A. by
DAWN BIBLE STUDENTS ASSOCIATION
East Rutherford, N.J. 07073

INDHOLD

I	Vejen ud af den nærværende trængsel	3
II	Skaberen og hans skabning mennesket	5
III	Løftets bue	9
IV	Er kristendommen mislykket?	17
V	Verdens ende	23
VI	Tegnene på tidsalderens ende	26
VII	Genoprettelse, verdens eneste båd	35
VIII	Guds nye orden	42
	Afslutning	46

Forord.

Dette lille hæfte, »GUD OG FORNUFTEN« er på engelsk udkommet i flere oplag. Det har bragt stor velsignelse og klarhed over mange ting i Guds ord og det, vi nu er vidner til på jorden.

Og nu er det udgivernes inderlige ønske og bøn, at også den foreliggende danske udgave må blive til lige så stor hjælp og oplysning for danske læsere.

Omend der findes en Bibel i de fleste hjem, er den kun lidet læst og forstået. Om dette hæfte kunne hjælpe til at lukke op for skrifterne og for Guds store frelsesplan i Kristus Jesus, ville vi være taknemmelige derfor og føle, at det opfylder sit formål og ikke er udsendt forgæves. Vi ønsker enhver læser rig velsignelse i studiet!

KAPITEL I

VEJEN UD AF DEN NÆRVÆRENDE TRÆNGSEL

Dersom der nogensinde i verdenshistorien har været en tid, hvor en rolig og fordomsfri omtanke har været påkrævet af den enkelte, så er det nu. Men en nok så forstandig omtanke kan dog ikke give nogen et bestandigt håb, dersom fornuften ikke har en fast grundvold at bygge på. I vore dage synes verden håbløst at drive omkring på de menneskelige lidenskabers stormfulde hav. Jesus forudsagde allerede en sådan tids komme som denne. Han sagde: »På jorden skal menneskene ængstes i fortvivlelse over havets og bølgenes brusen«, Luk. 21:25, når de ser frem mod det, som skal overgå jorden.

Gives der nogen udvej?

Dette spørgsmål er på alles læber og i alle tænkende menneskers hjerter over hele verden. Gives der noget, hvorpå vi kunne bygge vore forhåbninger om bedre tider?

Bibelen — en sikker grundvold.

I denne nødens tid for verden foreslår mange prædikanter religionen som en sikker trøst for de lidende. Men, om religionen kan vise vej ud af uvishedens urolige hav til en stille og sikker havn, hvilken religion skulle vi så vende os til om hjælp? Vi tror, at det kun er ved hjælp af *Bibelens sandheder*, at menneskene kan finde en løsning på den nuværende forvirring og uro, og det er fra dette synspunkt, vi behandler emnet i dette skrift. Dog må vi her skelne mellem Bibelens rene lære og den almindelige teologiske mærkelige teorier, hvilke altfor ofte går under navn af kristendom. Vi må ikke vente at gøre fremskridt uden at påvise noget af den overtro og vildfarelse, som der findes og da forkaste denne og overføre den rene læres enkle principer på vore dages problemer. Og da alle kristne påstår, at Bibelen er sandhedens kilde, og grundvolden for al fornuftig tænkning, bør vi da ikke gøre vort allerhødeste for at undersøge, *hvad Bibelen virkelig lærer?* Om vi i denne undersøgelse af sandheden kommer til at fratage Dem nogle eller mange overleverede opfattelser, og det synes, som vi ubarmhjertigt ville rykke disse overleveringer fra Dem, så tror vi ikke, at dette vil forstyrre Deres tro på Bibelens evige sandheder. Det gør det ikke.

I samme grad som unyttig overtro forlades og erstattes med pålidelig sandhed og fornuftig tankegang, i samme grad overgår vor tro fra usikker lettro til en mere og mere trøsterig virkelighed, og Bibelens indhold får en ny og sundere betydning for os. Og hvor trænger vi ikke idag til, at vor tro hviler på en fast grundvold af fornuft og sandhed, thi vi står sandelig overfor mange forvirrede spørgsmål.

Udviklingslærens tilhængere mener, at siden den første ubetydelige begyndelse af vor planets civilisation har vi stadig gjort fremskridt. Mange i vor tid peger pralende på de vidunderlige opfindelser og opdagelser i denne »hjernens tidsalder«. Dog vor højt civiliserede verden står ansigt til ansigt med den ubestridelige sandhed, at den hastigt nærmer sig den fuldstændige undergangs afgrund. Med al vor viden er vi ikke i stand til at bevare det høje kulturstade, som vi troede, vi havde opnået.

Det er ikke muligt længere at forhindre, at kendskab til disse frygtelige kendsgerninger trænger ind i folkets bevidsthed. Alvordige statsmænd påpeger åbent, at det er nødvendigt at foretage drastiske skridt, dersom civilisationen skal kunne reddes. Fremstående religiøse ledere af alle bekendelser forkynder advarende, at om ikke folket nu eller snart vender tilbage til Gud, vil det medføre, at hele verden styrtes ud i det mest frygtelige og ødelæggende kaos i menneskehedens historie.

Den rette løsning.

Da vi indser det tvivlsomme i, at menneskelig diplomati alene kan afvende den katastrofe, som næsten alle forstår nærmer sig, vil det være påkrævet at finde en løsning, som ikke kan udskydes eller afvises, dersom vi skal have håb for den nærmere eller fjernere fremtid. Medfører alle de forskelligheder i troen, som er rådende blandt de kristne, at vi må opgive vor tro på, at Bibelen indeholder svar på de mange spørgsmål, som nu trænger sig ind på verden?

Vi tror det ikke.

Må vi slutte, at den store visdom som frembragte utallige billioner himmellegemer og bragte dem til at bevæge sig med usvigelig nøjagtighed og uden ophør i deres fastlagte baner, at det skulle mislykkes for Ham at skabe en slægt af fornuftige væsener, som kan vedblive at eksistere her på denne lille planet under forhold af usvækket og uforstyrret fred og lykke?

Fornuften svarer: »nej«.

»Komme dit rige«.

Da Jesus var her på jorden, forklarede han sine disciple den eneste mulige vej til verdensforbedring. Han sagde: »I skulle bede således . . .

Komme dit rige, ske din vilje som i himmelen således også på jorden. Gennem århundreder har alvorlige kristne gentaget denne bøn og tålmodigt ventet på, at Gud skulle besvare den.

Skal den nogensinde blive besvaret?

Denne messianske bøn har et meget afgjort indhold. men vil der nogensinde komme et sådant omfattende rige på denne gamle jord? Vil Herren som svar på denne bøn nogensinde oprette en ny verdens orden, som er grundet på retfærdighed og kærlighed? Hvis dette er tilfældet, gives der så nogle tegn på, at dette velsignede rige er nær?

Hvilke love kræves der, at verden skal adlyde, når bønnen »komme dit Rige« bliver besvaret? Dette er blot få af de mange spørgsmål, som fornuften forlanger at få klarhed over, dersom vi skal komme til et tilfredsstillende resultat ved at diskutere dette emne, som er af så vigtig betydning for alle, der søger en sand løsning på verdens nuværende nød — den guddommelige løsning af problemet.

KAPITEL II

SKABEREN OG HANS SKABNING MENNESKET

Vi forudsætter, at en stor del af vore læsere allerede har tro på en intelligent Skaber eller i det mindste gerne ville udøve en sådan tro, som fornuften kunne fatte. Angående dette punkt er det interessant at vide, at fremragende videnskabsmænd i vor tid er blevet mere og mere overbevist om tilværelsen af en guddommelig intelligens og nogle af dem er gået videre og har bekendt dette for deres kolleger.

Vi minder eksempelvis om nogle ord af dr. Michael J. Pupin, der i 1927 blev valgt til præsident for det Amerikanske Selskab til Videnskabens Fremme. Efter en samtale med professor Pupin citerer den kendte videnskabelige skribent Albert Wiggam ham og udtaler:

»Hvorsomhelst videnskabsmænd har udforsket universet, har de fundet åbenbaringen af et sideordnet princip, og dette bestemmende og sideordnede princip kalder jeg guddommelig intelligens. Vi kan derfor ikke undgå at komme til den slutning, at der bag om alt findes et bestemt styrende princip, som leder fra kaos til kosmos, en ordnet verden.

Vi står overfor to muligheder. Enten må vi tro, at universet med dets skønne lov og orden simpelthen er resultatet af tilfældige hændelser, eller at det er resultatet af nøjagtig bestemt intelligens. Jeg for min del vælger

at tro på det sideordnede princip, den guddommelige intelligens. Hvorfor? Fordi det er enkelt og mere intelligent og den harmonerer med alle mine erfaringer.

Den teori, at fornuftbegavede skabninger som vi selv eller en lovbunden ordening som himmellegemernes bevægelser skyldes en tilfældighed, ligger udenfor min forstand. Og hvorfor skulle jeg antage en sådan teori, når jeg hver dag ser bevis på en ledende intelligens?

Når vi ser stjernerne bevæge sig i bestemte baner, eller et frø udvikle sig og vokse op til et bestemt træ, eller et barn vokse op til et fuldvoksnet individ, kunne vi da tænke os, at alt dette skulle skyldes tilfældigheder? Jeg kan det ikke.

Hvorfor skulle jeg fornægte en ledende intelligens bag alle de ordnede tilstande og forhold? For mig som videnskabsmand er dette selvfølgelig. Det var også indlysende for profeterne for tre tusinde år siden. Lige fra den primitive vildmand til den største profet har det altid været en selvfølgelig sag, at der bag alt dette befinder sig en fuldkommen intelligens. Videnskaben har aldrig fundet noget, som modsiger dette. Tværtimod, jo mere videnskabsmændene lærer at kende naturens og universets love, desto mere tvinges de til at tro på en intelligent Guddom.

Amen!

Det vigtigste spørgsmål for os bliver da at undersøge, hvorledes og i hvilken grad denne intelligente skaber har åbenbaret sine hensigter for os, i særdeleshed sin plan angående mennesket. Bibelen giver sig ud for at være en sådan åbenbaring, og vi vil udvikle vort emne på dette grundlag.

I vore dage findes der en voksende tilbøjelighed til at tvivle på Bibelens inspiration, men kristendom er så uadskillelig forbundet med Bibelen, det Gamle og det Nye Testamente, at dersom vi forkaster denne bog eller benægter dens pålidelighed, kan vi ligeså godt opgive al kristendom.

Men nu findes der såvel indre som ydre beviser på, at Bibelen er Guds Ord. Endog skeptikere har indrømmet, at i den udstrækning Bibelens indflydelse har gjort sig gældende, har dens moraliserende kraft forbedret verden. Af denne grund er Bibelen blevet kaldt »civilisationens fakkelt«. Vi kunne have undgået den nuværende verdenskrise, hvis de styrende og menneskene i alle lande trofast havde adlydt Bibelen.

En bog, som således har fremmet det gode, og som har haft en velsignet indflydelse på en stor del af verden igennem århundreder, er i sandhed mere værd end en tilfældig læsning, inden den forkastes. Desuden er der aldrig fremkommet nogen tilfredsstillende forklaring på menneskets oprindelse og endelige skæbne, alene Bibelen giver en sådan forklaring på trods af udviklingslærens påstand om det modsatte.

Skabelsesberetningen i Første Mosebog.

Det er Bibelens beretning om skabelsen og om syndefaldet i Edens Have, som har mødt den stærkeste kritik fra udviklingslærens side. Men gennem de sidste år har mange videnskabsmænd vist en tendens til at forandre deres standpunkt i så henseende. I året 1932 skrev den franske professor René Thevenin i en serie artikler i amerikanske aviser om menneskeslægts historie og alder følgende: »Førend videnskaben har nået at gennemsege huler og havbund, kan det påvises, at der ligger megen sandhed skjult i legenden om syndefaldet«.

Bibelens lære om syndefaldet er, tror vi, mere end en »legende«. Den er grundlagt på den kendsgerning, at mennesket oprindeligt blev skabt fuldkomment og fik et fuldkomment hjem i Edens Have. Ud fra dette synspunkt vil vi fortsætte vor undersøgelse.

Ifølge Bibelen begyndte menneskeslægts tilværelse med to direkte skabte individer, Adam og Eva. Er det rimeligt at antage, at dette er rigtigt? Ja, den nuværende befolkning på jorden i dag tyder på dette. Enhver ved, at menneskeslægten stadig er vokset i antal gennem hele den historiske tid. Tænk på hvilken folkemængde Europa ville have haft, hvis Amerika ikke var blevet opdaget for 500 år siden.

Der behøves ikke nogen stor færdighed eller tro for at udregne, at om vi begynder med den nuværende befolkningstilvækst og beregner formindskelsen i slægtled efter slægtled, ville vi til slut komme til kun to personer, og det netop ved den tid, da vi stod ved historiens begyndelse, og det første menneskepar ifølge Bibelen blev skabt. Dette sammen med det faktum at nye arkæologiske opdagelser har afsløret en højere civilisation blandt mennesker i historiens tidlige morgen end i de sidste tider, udgør et godt bevis for troværdigheden af skabelsesberetningen i Første Mosebog.

Pladsen tillader ikke en videnskabelig analyse af emnet, men vi håber, at de, der er interesserede og i særdeleshed sådanne som tvivler, vil studere de virkelige kendsgerninger angående denne sag fra et videnskabeligt synspunkt hellere end at antage udviklingslærens ubekræftede gætværker.

Mon det skulle være så svært at tro, at den samme store magt og intelligens, som har frembragt det vidunderlige univers, som videnskaben har så meget at sige os om, ikke også kunne skabe det første menneskepar? Der- som mennesket og andre livsformer ikke er blevet til gennem den højestes kraft og evne til at frembringe liv, så lad videnskaben forklare livets fremkomst på nogen anden måde. Fornuften siger os, at det er meget lettere at omfatte og tro på Bibelens skabelsesberetning og fra dette udgangspunkt udforske Skaberens hensigter med menneskeslægten.

En romantisk fremgangsmåde.

Den enkle forklaring i Første Mosebog siger os, at manden blev skabt først, men han fandt ingen medhjælp. Da blev Eva skabt. Og er måden utænkelig? Har den mest opfindsomme romanforfatter i verden nogensinde udtænkt en mere romantisk måde med at skaffe sin helt en brud end den, som her er givet os om moder Evas skabelse? Dersom Gud havde magt til at skabe Adam (og hvor skulle mennesket vel ellers være kommet fra, om ikke skabt af Gud?), så var det sikkert en let sag for ham at tage et af mandens ribben og deraf skabe en kvinde, dersom Han valgte at gå frem på denne måde.

Og så fortæller Bibelen os om denne vidunderlige have, som Gud tilvejebragte for hans fuldkomne menneskeskabning. Efter at Gud nu havde skabt mennesket, kunne vi sikkert ikke finde noget utimeligt i at antage, at han gav det et passende hjem. Hvorfor skulle nogen tvivle på sandfærdigheden i denne fremstilling, som kun fortæller os, hvad enhver ville synes passende, og en rimelig fremgangsmåde under lignende forhold?

Første Mosebog siger, at Gud skabte menneskevæsener til at leve på jorden, ikke i himlen, helvede eller i skærsilden. Deres opgave var at lyde Skaberens lov, at formere sig og opfylde jorden. Der blev ikke sagt noget til Adam og Eva om at forberede sig på at nå himmelen.

Lad os i vore bestræbelser for at gå tilbage til de grundlæggende kendsgerninger antage, at det guddommelige formål at få jorden opfyldt og underlagt mennesket var blevet fuldført netop, som Gud befalede. Hvad ville dette da lede til? Som følge deraf ville den menneskelige slægt gradvis vokse i antal, som Gud havde påbudt, men den oprindelige Edens Have ville da snart blive altfor lille, og det ville blive nødvendigt at udvide dens grænser.

Den guddommelige befaling var at »opfylde« jorden, ikke at overfylde den. Guddommelig visdom og magt vil sikkert være i stand til at bringe slægtens forplantning til ophør, når det tilstrækkelige antal er blevet født til at udgøre jordens befolkning. Skulle der findes noget ulogisk eller urigtigt i en sådan plan?

Er det ikke fornuftigt, og akkurat hvad vi kunne forvente af en vis og kærlig Skaber? Men for at danne os et klart billede af storheden i det hele, er det nødvendigt, at vi befrier vore sind fra de frygtelige scener af lidelser og rædsler, som nu rulles op for os. Det faldne menneskes selvskhed har forårsaget alle de lidelser, som findes i verden i dag. Sådanne lidelser ville have været ukendte, dersom mennesket var forblevet i harmoni med sin Skaber.

Og døden! Også denne havde været en ukendt erfaring for menneskeslægten. Moderne videnskab indrømmer, at levende celler ville være i stand til at forny sig selv på ubestemt tid, dersom de kunne blive anbragt i fuldkomne omgivelser. Døden kom som følge af synd. Og med døden fulgte lidelser, sygdom og sorg.

Prøv at danne et klart billede af en fuldkommen menneskeslægt helt fri for selvished, sygdom og død. Skulle en sådan tilstand ikke være ønskelig over alt og af alle? Men, vil du sige, hvorfor spille tiden med at tænke over noget, som, skønt det engang var en mulighed, nu for altid synes at være forbi?

Er en sådan mulighed for bestandig udelukket? Bibelen svarer: »Nej«. Den guddommelige plan for genløsning og genoprettelse gennem Kristus garanterer det, som kunne have været, men som endnu ikke er. Det er gennemførelsen af denne guddommelige plan for menneskeslægtens genløsning, som apostelen Paulus taler om i Efeserbrevet 1:9—10, det lyder: »Idet han kundgjorde os sin viljes hemmelighed efter sin velbehagelige beslutning, som han havde fattet hos sig selv, for at oprette en husholdning i tidernes fyldte, nemlig at sammenfatte alt i Kristus, det som er himlene, og det som er på jorden i ham«.

Kapitel III

LØFTETS BUE

For at få den rette opfattelse af Gud er det først og fremmest nødvendigt at borttage de tætte tåger af overtro, som har fået så mange til at miste troen på Gud og på den bog, der fra gammel tid har været anset som Han's sandhedsord. Dette er ikke nogen let sag at gøre, men vi håber, at denne fremstilling vil blive en god hjælp dertil.

Det er ikke alle, der kan godkende Bibelen som en virkelig sand beretning om menneskeslægtens oprindelse og endelige skæbne, men alle burde i det mindste blive interesseret gennem det fornuftige i dens enkle, kortfattede fremstilling om emnet, når denne fremstilling kritisk analyseres, især når al tradition og fordom er blevet fjernet fra dens enkle og ligefremme beretning om denne sag. Hvad siger Bibelen da om mennesket, efter at dens beretning er rensat for al overtro og alle menneskelige antagelser?

Den fortæller, at Gud efter at have skabt vore første forældre, forkyndte for dem, at de »visselig skulle dø«, dersom de overtrådte hans lov. »På den

dag du æder deraf, skal du visselig dø». Første Mosebog 2:17 (engelsk bibeloversættelse). Dette synes at være meget enkelt og klart.

Men er det sandt?

Ja, denne erklæring givet for så lang tid siden til menneskeslægtenes første forældre, bekræftes i dag af milliarder af grave og af en endnu døende verden, der altsammen vidner om den dystre sandhed i denne klart udtalte lov.

På dette punkt er det i det mindste tydeligt, at Første Mosebog er i overensstemmelse med en virkelighed, som ikke kan bestrides. Dette at Adam ikke gik ned i graven på den dag, da han overtrådte Guds lov, er ikke et bevis for, at dødsstraffen ikke var bogstaveligt ment. En nøjagtigere oversættelse af den hebraiske tekst »døende skal du dø« viser, at dødsprocessen straks skulle begynde at træde i kraft, til livet helt og holdent var udslettet.

Og det er just, hvad der skete.

Men noget andet skete også i Edens Have. Fra en anden, end fra Skaberen, kom der forførende ord til moder Eva. »I skal aldeles ikke dø«. Denne listige antydning, at Gud skulle have løjet for sin menneskelige skabning siges at være kommet fra »slangen«.

Fire tusinde år senere fastslår apostelen Johannes, at den gamle slange var djævelen, Satan, og viser, at han har været alle folks store bedrager. Se Åbenbaringen 20:1—3. Vi har nu to mod hinanden stridende erklæringer. »Du skal visselig dø« 1 Mosb. 2:17 og »I skal visselig ikke dø« 1 Mosb. 3:4. Den første af disse erklæringer er blevet bekræftet af kendsgerningerne. Døden er i sandhed en virkelighed, om hvilken Bibelen siger: »De døde ved aldeles intet«, og »i dødsriget, hvor du går hen, kan man ikke arbejde eller tænke, der er der hverken kundskab eller visdom«. Præd. 9:5,10.

Det store bedrageri.

Men hvordan er det nu gået med djævelens erklæring »I skal visselig ikke dø«. Er den gået i opfyldelse ned igennem tiderne? Jesus erklærer om den gamle slange, at han er løgnens fader. Om derfor beretningen i Første Mosebog er sand, og Jesus vidste, hvad han talte om, så kunne vi forvente, at Satan ville fremkomme med bedragerlige beviser på, at der ikke fandtes nogen død, og da Åbenbaringsbogen siger, at den gamle slange har bedraget alle folk, så må vi forvente, at hans bedragerier er blevet almindelig udbredte og antagne.

Finder vi nu, at det forholder sig således?

Ja, skønt Satan bestemt sagde, at de ikke skulle dø, hvis de spiste af den forbudte frugt, så er Adam og Eva og alle deres efterkommere alligevel

døde, det blev derfor nødvendigt for Satan at finde på noget yderligere derom. Det er forståeligt, at han ikke ville fremtræde og bekende, at han falskelig havde anklaget Gud for at være en løgner. Derfor tog han det endnu mere uhyggelige skridt, idet han forførte menneskene til at tro, at hvad der synes at være død, *ikke* var det, men kun en overgang til en anden form for liv på et højere eller lavere trin. Og på grund af en iboende frygt for døden, som skjuler sig i menneskenes hjerter, har hele menneskeslægten foretrukket at tro løgnen — »Der findes ingen død«. Gennem dette store bedrageri er menneskene kommet til at tro, at døden er en ven i stedet for en fjende, og det på trods af Bibelens erklæring i 1. Kor. 15:26 »Den sidste fjende, som tilintetgøres, er døden«.

Der gives imidlertid et herligt håb om fremtidigt liv, ikke på grund af at mennesket ikke kan dø, men om det end dør, vil det blive opvækket fra døden.

Men hvorledes kunne vi bestå ind for Skaberen, hvis hans love bliver overtrådt? Hvilken grundvold gives der for håbet om en ny lejlighed til at opnå Guds gunst og til at kunne nyde evigt liv i fuldkommen lykke? Vil Gud ophæve dødsdommen over os, blot fordi vi lover at forbedre os herefter?

Bibelen indeholder en tydelig og klar fremstilling af Skaberens plan, gennem hvilken den fortabte slægt vil få en lejlighed til at vende tilbage til ham, men dersom vi skal nå til erkendelse af dette, er det nødvendigt, at vi går frem med stor forsigtighed. Da det er tydeligt, at vi aldrig vil få vore spørgsmål tilfredsstillende besvaret gennem den traditionelle teologi med håb om derigennem at finde et fornuftigt grundlag for tro og trøsterigt håb, så lad os rette vor søgen til Bibelen selv. Hidtil har Bibelen vist sig at være i overensstemmelse med velkendte og grundfæstede sandheder, såvel som med fornuften, og dette giver os tiltro til den. Er det da ikke rimeligt at vente, at Bibelen skulle indeholde en tilfredsstillende løsning af hele dette vigtige problem om menneskehedens endelige skæbne?

Af Første Mosebog 3:15 fremgår det, at Skaberen allerede fra begyndelsen havde i sinde at gøre noget mere for menneskeslægten end at dømme den til døden. Han lovede, at kvindens sæd til sidst skulle knuse slangens hoved. Dette løfte er unægtelig svævende og ubestemt, men i lyset af videre guddommelig åbenbaring er det på en vidunderlig måde fuld af mening.

Vender vi os nu til et af de sidste kapitler i Johannes Åbenbaring, det tyvende, så finder vi her, at apostelen Johannes forklarer, at han i et syn så en mægtig engel komme ned fra himlen og gribe den gamle slange og binde ham for tusinde år, for at han ikke mere skulle forføre folkeslagene. Dette er en profetisk beskrivelse af opfyldelsen af det første svævende løfte i Første Mosebog 3:15, at »kvindens sæd skal sønderknuse slangens hoved«.

Med andre ord i dette højst symbolske sprog forsikrer Skaberens os om, at vore første forældres synd ikke for evigt skal resultere i død for menneskeslægten, men at der skal komme en sikker hjælp til hans egen tid og på hans egen måde, og at slangen selv skal sønderknuses.

Således har vi nu fremstillet de to yderste punkter af den af Gud givne løftets bue, løftet i Første Mosebog, at slangens hoved skal sønderknuses, og at Johannes Åbenbaring forklarer, at denne samme slange skulle blive bundet og til slut tilintetgjort. Men lad os ikke stå stille her men fortsætte vor undersøgelse af den hellige skrift i håb om at finde flere sider angående, hvorledes Satans dødbringende værk i Eden skal få ende, og hvordan den menneskelige slægt skal få det tabte paradys tilbage.

Guds løfte til Abraham.

Idet vi forlader skuffelsens scener fra Eden, går vi frem til Abrahams tid over 2000 år senere. Fra denne periode og fremefter er det ikke længere nødvendigt at antage så mange af disse ting ved tro. Arkæologerne har for kort tid siden udgravet Ur, Abrahams fødested, samt forskellige ruiner fra fortidens Kanaan, hvilket fastslår, praktisk talt, enhver detalje af Bibelsens historiske beretning om hele denne periode. I lyset af disse opdagelser er det nu erkendt selv af skeptikere, at Bibelen absolut ikke er en samling fabler, således som de fleste engang var ledet til at tro.

»Og i din sæd skal alle jordens slægter velsignes, fordi du hørte min røst«. I Mosebog 12:1—3, 22:18, 28:14. Senere hen, da sønnen Isak voksede op til en mand, gentog Gud dette løfte, som han bekræftede med en ed. Men Abraham døde uden at se dets opfyldelse. Løftet blev givet videre til Isak og senere til dennes søn Jakob. Jakobs ældre broder Esau solgte sin førstefødselsret til Jakob for en ret linser.

Til sidst nåede Jakob afslutningen på sit byrdefulde liv, uden at Guds løfte til ham blev opfyldt. På dødssengen overgav han dette kongespil til sin søn Juda. Pladsen tillader ikke en undersøgelse af de mange sammenhængende løfter i det Gamle Testamente, som udvider det oprindelige løfte til Abraham. Kun skal det siges, at i alle disse løfter så jøderne hen til een stor personlighed »løven af Juda stamme« — som de plejede at tale om som den kommende Messias.

Den overordentlig store indflydelse fra disse fortidens løfter har været den kraft, som har adskilt det fortrykte og forfulgte jødiske folk fra den øvrige menneskeslægt gennem mere end fire tusinde år. Jøderne af i dag er et levende bevis for virkeligheden i Guds handlemåde med dem og for virkeligheden i hans håbefulde løfter til dem som værende hans udvalgte folk. Mange af disse løfter er imidlertid endnu uopfyldte.

Den lovede Messias.

Ved tiden for Jesu første komme var der mange jøder, der ventede den længe lovede Messias's komme. Og der fortælles os, at da hyrder vogtede deres hjord på Judæas marker, så de en nat pludselig et overnaturligt lys og hørte samtidig usædvanlige stemmer.

»Utroligt fantastiske, siger du?

Lad os huske, at om Bibelen er, hvad den udgiver sig for at være nemlig en åbenbaring af Skaberens hensigter med menneskenes børn, da er det ikke svært at tro, at den alvidende og almægtige Skaber, der har frembragt alle de andre storslåede skaberværker, også har skabt mange forskellige slags åndevæsener på et højere tilværelsesplan end menneskets. Og om han ville, at englene, ved en sådan vigtig lejlighed som Frelserens fødsel, skulle træde i forbindelse med menneskene, så var det meget let for ham at lade det ske.

Dette var just, hvad han gjorde.

Gennem en mægtig engel sagde han til hyrderne: »Frygter ikke, thi se, jeg forkynnder eder en stor glæde, som skal være for *bele* folket. Thi eder er i dag en Frelser født, som er den Herre *Kristus* i Davids by«. Lukas 2:10,11.

Ordet *Kristus* er den græske gengivelse af det hebræiske ord *Messias*. Således betød denne engels budskab simpelt hen, at verdens *Messias*, som Gud for så længe siden havde lovet at sende, nu virkelig var blevet født, og i sandhed skulle blive verdens Frelser. Af den grund var det gode nyheder (engelsk bibeloversættelse) for *alle* folk, alle jordens slægter skulle blive velsignet på grund af hans fødsel.

Men hvorledes skal *Jesus, Messias*, blive verdens Frelser? Hvad indbefatter denne velsignelse, som han skal give alle?

Som vi allerede har set, tabte menneskeslægten i Eden retten til at leve evigt på jorden. Og om død i virkeligheden betyder død, sådan som det tydeligt er tilfældet, så synes der ikke at findes nogen vej for nogen af os til at blive frelst uden ved at blive befriet fra dødsdommen og derefter genoprettet til livet.

Fred på jorden! Hvornår?

Men hvorfor dør menneskene fremdeles, endskønt Frelseren *Messias* kom til jorden for snart to tusinde år siden? I hvilken forstand er han verdens Frelser? Dersom der ikke er nogen evig pine, fra hvilken menneskene behøver at frelses, hvorfra og hvorledes frelser *Messias* da verden? Og vil verden blive meget forskellig fra nu, når den er frelst?

Alle erindrer den smukke musik og de højtidelige prædikener om julen i alle kristenhedens kirker. »Fred på jorden og i mennesker velbehag«, er

det budskab, der lyder hvert år fra alle sider. Men er det ikke en kendsgerning, at denne forkyndelse hidtil i hovedsagen er blevet tomme ord? Indeholder ordene »Fred på Jorden« meget for en døende soldat?

De bekendende efterfølgere af Jesus af een nation dræber i krigstid de bekendende efterfølgere af Jesus af en anden nation og kalder dette deres kristne pligt. Dersom de er tro i at udøve dette, vil de glædestrålende møde deres slagtede udenlandske brødre i himmelsk lyksalighed? Er dette den måde, på hvilken profetien om »Fred på Jorden« vil blive opfyldt?

Vor fremstilling har endnu ikke givet fyldestgørende svar på disse vanskelige spørgsmål, men lad os gå videre i vor undersøgelse af Skriften for at se, om Bibelen ikke fuldt tilfredsstillende besvarer disse spørgsmål.

Vi har fulgt de messianske løfter fra dagene i Edens have og helt ned til Jesu tid og har fundet, at disse løfter har fået sin opfyldelse i Messias, Messeren. Paulus forklarer dette i Galaterbrevet 3:8,16, hvor han klart og tydeligt har stadfæstet, at Jesus var den lovede Abrahams sæd.

Johannes Døberen sagde om Jesus: »Se, det Guds lam, som borttager verdens synd«. Ved den tid bekendte Johannes åbenlyst Jesus som værende den lovede Messias. Imidlertid blev Johannes senere kastet i fængsel, og medens han var der, begyndte han at undre sig over, om han muligvis havde taget fejl.

Han sendte da bud til Jesus og lod spørge, om han virkelig var Messias, hvortil Jesus gav et meget interessant svar. Jesus sagde til sendebudene, at de skulle påminde Johannes om, at han helbredte syge, gav lamme deres førlighed, så de kunne gå, gav blinde deres syn igen og døde hørelsen, og ved visse lejligheder opvakte han endog døde.

Jesu gerninger opfylder profetier.

Hvorfor svarede Jesus Johannes på denne ejendommelige måde? Han svarede således, fordi det var forudsagt i profetierne, at han netop skulle gøre disse gerninger. Derigennem blev Johannes atter forvisset om, at Jesus var Messias. Og det var ikke alene Johannes Døberen, der blev imponeret over de mægtige gerninger, Jesus udførte, det var desuden helt naturligt, at mange andre på Jesu tid også skulle blive overbeviste om, at han var Messias, og at tiden nærmede sig for oprettelsen af det længe lovede messianske rige, som skulle blive en velsignelse for Israel og gennem Israel for hele verden, for alle Jordens slægter. Folket blev til sidst så begejstret, at de ville gøre Jesus til konge og også udråbe ham dertil, den gang han red ind i Jerusalem på et æsel.

Fem dage derefter indtraf imidlertid noget, som forvirrede disciplene og andre, som troede på Jesus som Messias. De religiøse ledere på den tid var

blevet misundelige over den folkegunst, han nød, hvorfor de dannede en sammensværgelse mod ham, greb ham og indledte en ulovlig rettergang, dømte ham til døden for til sidst at korsfæste ham som en misdæder.

Hvad betød nu alt dette? Hvordan kunne det være, at han, som skulle være hele jordens konge, skulle fængsles og korsfæstes? En sådan vending, som sagen havde taget, stemte ikke overens med disciplenes opfattelse af Messias's opgave, at oprette et rige, være konge over det og befri folket. Hvor stor måtte ikke deres skuffelse have været, når deres forhåbninger og forventninger således blev slået ned?

Tre dage derefter var to af Mesterens modløse disciple på vej til Emmaus, da der pludselig kom en fremmed og sluttede sig til dem. Da han så, at de var bedrøvede, spurgte ham dem om grunden dertil. De fortalte ham da om de tildragelser, som var indtrufne i de seneste dage og fortalte ham, hvor bittert, de var blevet skuffet med hensyn til deres forventninger om den store profet fra Nazareth.

Hvorfor Jesus døde.

Denne fremmede, som i virkeligheden var den opstandne Kristus, benyttede lejligheden til at forklare for dem, hvorfor han døde, at hans død var forud kendt og forudsagt af den himmelske Fader, og at den var en nødvendig forudsætning for de lovede velsignelser, som skulle komme gennem det messianske riges herlighed.

Efter dette forkyndte disse to disciple for andre, hvad de havde erfaret, de sagde: »Brændte ikke vore hjerter i os, når han talte med os på vejen og udlagde skrifterne for os?« Vist fandtes der god grund for disciplenes glæde. Nu forstod de, at Mesterens død ikke var en tragisk fejltagelse, som de havde troet, og heller ikke var den et bevis på, at han ikke var Messias. Til sidst kom disciplene til forståelse af, at Jesu død var en absolut nødvendighed, for at menneskeslægten kunne komme i besiddelse af evigt liv, som Gud havde lovet.

Senere hen forklarede en af disciplene, at Jesus før sin mennesketilværelse havde været kendt og benævnt som »Ordet« (græsk »Logos«) Johs. 1:1.14. Det var denne Logos eller Ordet, som blev kød med den opgave for øje at dø som en modsvarende pris, genløsningsbetaling for Adam og den i ham dødsdømte slægt. 1. Tim. 2:3—6, Rom. 5:12.

Ved at ignorere eller fortsættelig dølge den rette mening i den græske tekst, har oversætterne fået det til at se ud, som om Logos eller Ordet var Skaberen selv. Men en rigtig oversættelse af teksten afslører den kendsgerning, at Logos blot var en gud, eller en mægtig person, medens Skaberen benævnes Guden, den højeste, den almægtige.

Apostelen siger os, at »Logos« var Jehovas redskab i skabelsesværket, gennem ham er alt blevet til, og uden ham er intet blevet til af det, som er. Uden tvivl er det på grund heraf, at flertalsformen os og vor er brugt i skabelsesberetningen i Første Mosebog. »Lad os gøre mennesker i vort billede og efter vor lighed«. Kol. 1:15—17. 1 Mos. 1:26.

Bibelen siger, at Faderen og Sønnen er eet, men det er ganske klart, at der hermed menes, at de er eet i vilje og hensigter og ikke, at to personer er een person. Jesus bad, at denne samme enhed måtte råde mellem ham og hans efterfølgere. Se Johs. 17:20—23.

At Jesus ikke betragtede sig selv som een person med Faderen, eller at han var sin egen fader, fremgår tydeligt af Jesu ord, da han udtalte: »Faderen er større end jeg«. Joh. 14:28.

Disciplene vidste, at syndens løn er døden — ikke et liv i pine — og derfor var det let for dem at forstå, hvorledes Jesu død — han som blev kød — kunne betale straffen og åbne en vej tilbage til harmoni med Gud og således til liv.

Men før pinsen var der noget, der var ganske uforståeligt for dem angående hele sagen. Skønt de nu vidste, at Jesus, deres Messias, var opstået fra de døde, så de ham alligevel sjældent og til sidst forlod han dem aldeles. Hvor mærkeligt. Da de sidste gang traf sammen med ham, bad han dem om at tøve i Jerusalem, fordi de skulle modtage yderligere vejledning gennem den hellige ånds påvirkning. Disse omstændigheder måtte afgjort synes meget mærkelige for dem. Det var en underlig fremgangsmåde af een, de vedvarende troede på som den lovede Messias.

Det var ikke alene disciplene, som for en tid blev forvirrede over den uventede vending, sagen havde taget, men også mange andre har senere hen misforstået sagens virkelige mening og derfor udbredt fejlagtige fortolkninger. Dersom Jesus ikke var kommet for at oprette et hogstaveligt rige på jorden, så måtte det være muligt at finde en anden grund for hans komme. Det synes derfor logisk for mange, at hans komme, død, og opstandelse havde haft til hensigt at frelse menneskene fra »helvedes« pine til et liv i himmelen fra dødsøjeblikket. Men Messias skal oprette et rige på jorden til Guds bestemte tid og da velsigne alle jordens slægter, som vi nu skal se.

Efter at tænkende mennesker mere og mere har vendt sig bort fra den mørke middelalders opfattelse af pinelærens Gud, ønsker de nu at vide, hvorfor der er gået henved to tusinde år, siden Jesus forlod sine disciple, og dog er verden af i dag mere under selvishedens kontrol og har mindre tro på Jesus end tidligere slægter. Tænkende mennesker forundrer sig over, hvorfor det går så langsomt med frelsesværket, dersom Jesus havde haft til

hensigt at omvende verden og redde den fra evig pine. På den anden side, dersom Jesus havde haft til formål at oprette et rige på jorden og gennem dette velsigne menneskene med liv og lykke, hvorfor er dette ikke allerede sket?

Dersom Bibelen er Guds Ord, som vi tror, den er, så burde vi vente at få disse og andre fornuftige spørgsmål fuldt tilfredsstillende besvaret. Men derfor skulle vi alligevel huske, at Guds veje er højere end vore veje og hans tanker højere end vore tanker. Esajas 55:8—11. Dette betyder ikke, at vi ikke skulle søge at udforske Guds tanker, thi han har indbudt os til at »ræsonnerer« sammen med ham. (Esajas 1:18 engelsk bibeloversættelse). Når vi modtager denne indbydelse til tankeudveksling med Skaberen gennem hans Ord, så finder vi, hvad der tilfredsstillende så vel forstand som hjerte.

Kapitel IV

ER KRISTENDOMMEN MISLYKKET?

Et rigtigt svar på dette spørgsmål, hvorvidt kristendommen har haft fremgang eller er mislykket, beror på en ret forståelse af, hvad kristendom er, og hvad Gud mente, den skulle udrette på jorden. Kristus fremstilles for os i Bibelen som verdens Frelser, hvorfor den fornuftige slutning må blive, at Gud har bestemt, at verden skal omvendes til ham og således blive frelst fra døden.

Men henvend to tusinde år er gået, siden Jesus kom til jorden for at dø for menneskeslægten, og alligevel er verden endnu langt fra at være omvendt. Også navnkristne taber hurtigt terræn, og hele folkeslag sætter sig åbent op imod enhver form for religion. Skulle vi ud fra dette komme til den slutning, at Guds plan er mislykket?

Disciple på Jesu tid grundede deres forhåbninger om det messianske rige på det Gamle Testaments profetier, og deres forhåbninger var derfor i hovedsagen rigtige. Hvad de i begyndelsen ikke forstod var, at tiden for dette riges oprettelse endnu ikke var kommet. Siden den gang har det samme været tilfældet med de fleste bekendende kristne. Deres tro på, at Gud har planlagt at omvende verden gennem Kristus og menigheden er rigtig, men de har taget fejl i at tro ud fra Bibelen, at det nu er tiden, hvor Guds hensigt med at omvende verden skal udføres.

Ligesom Jesu daværende disciple ikke havde set i profetierne, at Messias

måtte lide og dø som menneskeslægtens genløser, før det lovede riges vel-signelser kunne komme til verden, således har også bekendende kristne fejlet ved ikke at se i den hellige Skrift, at Kristi sande menighed først måtte lide og dø med ham, inden de kunne få forretten af at samarbejde med ham i det tilkommende riges arbejde med at omvende og velsigne jordens slægter. Paulus ~~be~~klarer dette tydeligt, idet han siger:

»Men når vi er børn, er vi også arvinger, nemlig Guds arvinger og Kristi medarvinger, om ellers vi lider med ham for også at berliggøres med ham. Thi jeg holder for, at den nærværende tids lidelser ikke er at regne imod den herlighed, som skal åbenbares på os«. Rom. 8:17, 18.

Den herlighed, som her tales om, er tydeligt herligheden af medarveret med Kristus i hans messianske rige. Dersom de, der opnår denne herlighed, først må lide og dø med ham, så betyder dette, at menighedens nuværende mission ikke er at erobre verden for Kristus, men at følge trofast i hans fodspor endog lige indtil døden.

Kristne følger Jesus.

Og dette er i virkeligheden, hvad Jesus selv lærte sine efterfølgere. Ved mere end een lejlighed sagde han: »Om nogen vil blive min discipel, så må han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.« At disse måtte følge i hans fodspor lige til døden, fremgår bestemt af Jesu Ord i Åbenbaringsbogen 2:10, hvor det hedder: *Vær tro indtil døden, så vil jeg give dig livets krone*«. At denne troskab forudsætter sjælsstyrke til at lide forfølgelse vises i hans løfte i Åbenbaringsbogen 3:21, hvor han siger: *»Den som sejrer, ham vil jeg give at tage sæde hos mig på min trone, ligesom jeg har sejret og har taget sæde hos min Fader på hans trone*«.

Da det guddommelige hverv blev overdraget til menigheden, »at gå ud i hele verden og prædike evangeliet«, så var meningen tydelig den at vinde disciple og at aflægge et »vidnesbyrd«. Det var ikke Guds hensigt at erobre verden ved dette arbejde, men at forberede de kristne selv til en fremtidig regering med Jesus, hvilket fremgår klart af Åbenbaringen 20:4. Vi citerer:

»Og jeg så deres sjæle, som var halsbugget for Jesu vidnesbyrd og Guds ords skyld ... og de bleve levende og bleve konger med Kristus i tusinde år«.

Dersom de sande kristnes mission i verden kun har været at aflægge vidnesbyrd om sandheden og derved gøre deres erfaringer til en forberedelse for dem selv til det store fremtidige arbejde at omvende verden i rigets tusinde år, så kan vi let forstå kristendommens tilsyneladende fejlslag. Vi ser i sandhed, at virkelig kristendom ikke har slået fejl, det er kun de navnkristnes falske forhåbninger, der ikke er blevet opfyldt. Når vi forstår, at menig-

hedens nuværende kald er at ofre og lide og ikke at erobre verden, så opklares straks mange vanskelige spørgsmål for os.

Har det ikke ofte undret dig at trofaste kristne sædvanligvis har måttet lide mere end ikke troende? Har du aldrig tænkt på, hvorfor menneskeslægten, efter at Jesus var kommet som verdens lys, alligevel har styrtet sig ind i en lang mørkeperiode, som vi nu taler om som den mørke middelalder. Har du nogensinde tænkt over, hvorfor der i dag findes mere end dobbelt så mange hedninger i verden som for et hundrede år siden? Hvem har ikke undret sig over disse spørgsmål? Mange har som et resultat af deres undren draget den slutning, at kristendommen er et kæmpemæssigt komediespil, og at denne civilisations formodede grundvold og bolværk grundigt har fejlet sine gode hensigter.

Hvad er en kristen?

Den almindelige opfattelse af kristendom har været, at man slutter sig til den på lignende måde, som man går ind i en forening, og at kristendommen udgør en slags beskyttelse mod guddommelig vrede, som ellers ville sende mennesket til et frygteligt sted i dødsøjeblikket. Derfor er det blevet antaget, at Gud ønsker, at hvert menneske skal være en kristen, for at de kunne undgå denne forfærdelige skæbne. Men nu da det gennem det klarere lys fra en bedre dag er blevet afsløret, at den evige pines mareridt ikke læres i Bibelen, kan man bedre forstå, hvad det er at være en kristen.

Ordet Kristus, som er den græske oversættelse af det hebræiske ord Messias, bruges i det Ny Testamente for at knytte Jesus sammen med de mange herlige messianske løfter i det Gamle Testamente. Som før sagt, blev det første af disse løfter givet i Edens have, da Gud sagde, at kvindens sæd skulle sonderknuse slangens hoved. Et andet og meget vigtigt løfte blev givet til Abraham, da Herren sagde, at gennem »hans sæd skulle alle slægter på jorden velsignes».

Derfor kom Jesus Kristus til verden som løftets sæd for at velsigne hele menneskeslægten, og Skriften viser, at de, som bliver sande kristne, der ofrer sig selv endog lige til døden, skulle blive meddelagtige med ham i løftets sæd.

Apostelen Paulus skrev til den tids kristne: »Men når I hører Kristus til, da er I jo Abrahams sæd, arvinger ifølge forjættelsen«. Gal. 3:29. I sit brev til korinthierne siger Paulus, at Kristus er ikke et lem men består af mange lemmer. 1. Kor. 12:12. Det er meget vigtigt, at vi giver nøje agt på disse to fremstillinger af apostelen. De viser, at i udvælgelsen og udviklingen af kristne er Gud blot i færd med at udføre et forberedelsesarbejde for det fremtidige messianske formål »at velsigne alle jordens slægter«. Derfor har

Gud aldrig forsøgt at omvende alle mennesker til Kristus men kun udvalgt nogle få blandt folkene til at forenes med Kristus i hans fremtidige gerning med at velsigne hele verden både levende og døde.

Et ejendommeligt folk.

Men hvem er idag de kristne, som Gud udvælger til at regere med Messias? Hvor findes de? Under tvivl findes der nogle indenfor de forskellige sekter, men Gud er dommeren, som afgør, hvor de findes. I dybeste betydning er en kristen den, der har erkendt, at han var en synder og fremmed for Gud, har omvendt sig og gennem tro på Jesu udgydte blod har gjort en fuld indvielse af hans tid, talenter og alt, hvad han har til Herren, og som trofast bestræber sig for at virkeliggøre denne indvielse. At tilhøre en sekt har intet som helst at gøre med dette. Se Rom. 5:1—3.

I Apost. Gern. 15:14—17 findes en meget tydelig fremstilling af Guds hensigt med at udvælge trofaste kristne i denne tidsalder. Her kaldes de «et folk . . . for hans navn». Apostelen forklarer, at Gud først besøgte hedningerne ikke for at gøre dem alle til kristne men blot for at udtage af dem et folk for sit navn, de sande kristne.

Apostelen erklærer, at derefter skal Guds gunst vende tilbage til Israel og Davids faldne hytte (Israels nationale stat) skal atter opbygges, for at de øvrige mennesker (de overblevne af menneskene) og hedningerne skulle få en lejlighed til at søge Herren. Men forinden må arbejdet, at udvælge et folk for sit navn, være afsluttet, nemlig Kristi brud, de helt indviede kristne . . . Når vi således ser, at det ikke har været Guds hensigt at gøre alle mennesker til kristne i denne tidsalder, så hjælper dette os til at forstå mange skriftsteder, som før har været meget vanskelige at forstå. I Åbenbaringen 5:10 siges, at Kristus og menighedens fremtidige regering skal være her på jorden. Hvorledes skulle dette blive muligt, dersom alle undtagen menigheden skulle tages bort fra jorden og pine for evigt i et brændende helvede? Over hvem skulle da de hellige regere her på jorden? Denne vanskelighed forsvinder imidlertid, når vi, ud fra den hellige Skrift indser, at verden skal *velsignes* og ikke *forbandes*, efter at den sande menighed er blevet fuldtallig.

Når vi betragter sagen på denne måde, kunne vi forstå, at Guds plan for menneskeslægts frelse er for *alle* såvel for menigheden som for verden. Dog bliver ingen frelst uden selv at medvirke i Guds forordninger. Nej, Bibelen lærer tydeligt, at alle som synder med vilje, efter at de er kommet til fuld kundskab om sandheden, skal straffes med evig tilintetgørelse — ikke med et evigt liv i pine, således som den mørke middelalders trosbekendelser fremstillede sagen.

Den sande menigheds belønning.

Et andet interessant spørgsmål i forbindelse med Guds udvælgelse af den kristne menighed til samarbejde med Kristus i hans messianske rige er, at sådanne trofaste kristne skulle få en højere belønning end verden i almindelighed. Guds bestemmelse med menneskeslægten er, at den skal genoprettes til liv her på jorden — en genoprettelse af det rige, som er beredt fra verdens begyndelse, hvilket rige får herskermagt over den lavere skabning her på jorden, men til de kristne gav mesteren det løfte, »jeg går bort for at berede eder sted . . . thi jeg vil, at *hvor jeg er*, der skulle I også være«. Ja, menigheden skal få en himmelsk belønning, men det er ikke Guds mening at tage alle mennesker til himmelen, sådan som vi senere skal få at se i vore betragtninger.

Det velsignede håb, som Bibelen giver til menigheden såvel som til verden, er at få et evigt liv på grund af Genløserens udgydte blod. Skriftens fremstilling er ikke himmelen for de retfærdige og evig pine for de ugudelige men derimod evigt liv eller evig død.

Det første menneske Adam mistede livet på grund af ulydighed, men til den bestemte tid kom Jesus som menneskets Genløser og tog dødsstraffen på sig ved hans egen død på korset. Som et resultat af dette vil verden tilsidst få lejlighed til at opnå evigt liv, en lejlighed, der vil blive givet alle. Men helt indviiede kristne er de eneste, som i den nuværende tidsalder har fuld lejlighed til at høste frugten af Genløserens død. Da disse følger Jesus og opofrer deres menneskelige liv, vinder de ikke blot himmelsk liv men belønnes med udødelighed. Det er disse, som søger herlighed og ære og uforgængelighed (udødelighed). Rom. 2:7.

I det fremtidige rige skulle også de lydige blandt menneskene få liv, men det liv disse får bliver kun det genoprettede menneskelige liv, som Adam mistede, og som så gives tilbage til dem. De lydige vil leve evigt, ikke fordi de er blevet udødelige men fordi Gud vil opretholde deres liv.

Hvorfor verden endnu ikke er blevet omvendt.

Den sande kristendoms arbejde har hidtil kun været at berede de fremtidige medarvinger med Jesus til det store arbejde i det længe lovede rige. Udfra dette synspunkt er der ikke noget forunderligt i, at arbejdet med at omvende verden har haft så lidt fremgang gennem den nuværende tidsalder. Herren vidste, at kristendommen fra et menneskeligt synspunkt ville se ud som en stor fejltagelse. Jesus selv sagde med henblik på tidsalderens ende: »Vil menneskesønnen mon finde troen på jorden, når han kommer igen?« Således ser vi, at det ikke er nogen overraskelse for Gud, at kun meget få i

vor tid virkelig tror på Bibelen. Hans elskede søn, verdens Frelser, forudså denne tilstand og forudsagde den. Dette er yderligere en god grund til at tro på, hvad Bibelen siger. Luk. 18:8.

Splittelserne i den såkaldte kristenhed i hundreder af kirker og sekter er ligeledes forudsagt i det profetiske Ord. Paulus siger, at der skulle komme et stort frafald, II Thess. 2:3, I Tim. 4:1, fra den sande tro, og dette er i sandhed sket.

Om Jesus og hans apostle havde været bedragere, som gik ud på at gennemføre en selvisk plan, ville det ikke have været længe, før de åbent havde måttet bekende, at hele planen var mislykket, og derved ville de være blevet til spot for millioner af mennesker. Sådanne pessimistiske forudsigelser ville ikke have været meget opmuntrende for de første kristne og skulle ikke have bragt mange til at slutte sig til bevægelsen. Verdslig visdom ville sige: »Mal fremtiden så lys som mulig, thi på den anden måde får vi ikke mange til at omvende sig.«

Men Jesu og hans apostle var ikke ledet af verdslig visdom. De forstod fuldt ud, at hensigten med at prædike evangeliet ikke var at opbygge store og rige kirkesamfund. De vidste, at det ikke var Guds hensigt med evangeliets forkyndelse at tvinge hele verden ind under Jesus nu. De forudså, at medens »en lille hjord« af sande kristne skulle indsamles og beredes for fremtidens velsignede arbejde, ville på samme tid vildledte mænd og kvinder forvanske de herlige sandheder som Mesteren lærte; og som følge heraf ville det synes som den kritiske religion havde lidt et nederlag. Luk. 12:32.

Hvor glade er vi ikke over, at den sande kristendom ikke er mislykket, at Guds plan med denne tidsalder er ved at blive fuldbyrdet, og at dette forberedende arbejde for det nye rige nu nærmer sig sin fuldendelse. I sandhed findes der mange beviser ud fra Skriften, at den tid med at udtage og berede sande kristne til at regere med Jesus i det messianske rige nu er nær ved sin slutning. Det bør glæde vore hjerter at studere nogle af de beviser, som stadfæster, at vi er nået til denne tidsalders ende, og at vi går ind i en ny tidsalder, i hvilken de forudsagte velsignelser af fred og lykke og evigt liv skulle gives til en døende verden.

KAPITEL V

VERDENS ENDE

Bibelske sandheder om verdens ende er blevet så forvanskede af overtro og satans bedrag, at det har vakt modstand i mange tænkende menneskers sind at undersøge dette nærmere. Hvor mange oprigtige mennesker har ikke følt blodet stå stille i deres årer, når de af overspændte prædikanter har fået foreholdt usandheder om evig pine. For kun få år siden forsøgte en kendt præst at trøste menneskeheden med, at verdens ende ikke ville komme før om 50 millioner år. Uden tvivl følte mange gode kristne en stor befrielse ved dette budskab og glædede sig over, at en så ulyksalig hændelse ikke skulle indtræffe på jorden i deres tid.

Men et helt andet syn får vi på dette emne, når vi undersøger Bibelen uden at lade den mørke middelalders overtro indvirke på os. I det hellige Ord fremholdes verdens ende som noget, vi alle med glæde burde se hen til. Om Bibelens profetier forstås ret ses det, at når Jesus lærte sine disciple at bede: »komme dit rige, ske din vilje som i himmelen så og på jorden«, så lærte han dem at bede om, at den nærværende onde verden måtte få ende og en bedre verden træde i dens sted.

Jorden står evindelig.

De mange forskellige meninger om verdens ende, som menneskene har, finder ingen bekræftelse i Bibelen. Hvad den hellige Skrift siger om dette emne, har intet at gøre med den tro, at den bogstavelige jord skal opbrændes eller gå til grunde.

Om den planet, vi bebor, siger profeten, Esajas 45:18: »Thi så siger Herren, som skabte himlene, han, den Gud, som dannede jorden og som gjorde den, han, som beredte den og ikke skabte den til at være øde, men dannede den til at beboes, jeg er Herren, og der er ingen ydermere.« En anden af Bibelens profeter siger os, at jorden står evindelig. Prædikeren 1:4. Og Jesus sagde i sin bjergprædiken: »salige er de sagtmødige (ydmyge), thi de skulle arve jorden.« Matth. 5:5. Alle disse skriftsteder viser tydeligt, at det ikke er Guds mening nogensinde at ødelægge jorden, men at gøre den til et hjem for menneskeslægten.

Ordet verden bruges i Bibelen på samme måde, som vi bruger det nu til dags. Det betyder ikke *jorden* men samlivet mellem folkene på jorden. Om vi læste, at verden rystedes i den sidste verdenskrig, så skulle vi ikke forstå det således, at bjergene faldt sammen, eller at jordskorpen blev alvorligt beskadiget af denne rystelse.

Bibelen anvender samme talemåder, når den forudsiger tystende begivenheder ved slutningen af denne tidsalder, hvorved den nuværende sociale ordening skal omstyrtes, og der skal beredes vej for Messias' rige.

Ordet verden anvendes også i Bibelen i betydning af en tidsalder. Der står, at en verden gik til grunde ved syndfloden, alligevel blev jorden ikke ødelagt. Bibelen taler også om en anden verden, som begynde efter syndfloden, og som skal omstyrtes ved Kristi anden nærværelse. Og derefter kommer endnu en verden, som skal begynde ved den nuværende verdens ende. Denne sidstnævnte verden bliver bestående i al evighed. Det er den tredje verden, som skal oprettes i kraft af det messianske rige.

Disse verdener, som alle har været på denne planet, jorden, er med hensyn til deres åndelige og materielle sider beskrevet af apostelen Peter under symbolerne himle og jord. Se II Peter 3. Det er tydeligt, at det sprog, som apostelen benytter sig af i dette kapitel, er billedligt og ikke bogstaveligt, for ellers måtte vi komme til den slutning, at Skaberen havde besluttet at tilintetgøre hele universet, da Peter siger, at såvel himlene som jorden skulle forgå med stort bulder og i stor hast.

I samme kapitel benytter apostelen ordet ild som symbol på de ødelæggende kræfter, som skulle gøre ende på den nuværende onde samfundsordening og rense og berede vejen for fuld oprettelse af Guds rige, de nye himle og den nye jord, hvor retfærdighed bor.

I 2 Pet. 3:10 siger apostelen os, at *elementerne* skulle smelte og komme i brand af den frygtelige hede, der er ikke her ment den bogstavelige jords bestanddele, hvilket også fremgår af, at apostelen Paulus bruger det samme ord, da han formaner de kristne til ikke at vende tilbage til de *»svage og usle elementer«*, (engelsk bibeloversættelse af grundteksten af Galaterbr. 4:9).

National symbolisme.

Et interessant eksempel på, at ordet jord ikke altid bruges i betydningen af den bogstavelige planet, vi bebor, findes i Daniel 7:23. Her taler profeten om et stort og forfærdeligt dyr, som skal opsluge hele jorden, dette er en mærkelig udtalelse, dersom vi skulle forstå det bogstaveligt, thi hvor skulle dette uhyre stå, når det skulle opsluge denne jord i en mundfuld? Profetien giver os imidlertid en meget betydningsfuld lærdom, når vi forstår dyret og jorden som symbolske udtryk.

Alle ved, at mange nationer i fortiden og i vore dage anvender dyrebilleder på deres våbenskjolde. Således havde det gamle Ægyptens faraoer deres regeringsmagt udtrykt med billedet af en løve, og vor tids England har også løven i sit banner. Vi har endvidere den kinesiske drage, den russiske

bjørn og den amerikanske ørn. Disse symboler er for at vise, at de levende dyrs karakteristiske egenskaber i almindelighed er anvendelige på nationerne.

Bibelen anvender en lignende symbolsk metode ved at fremholde visse store historiske verdensmagter. Derfor finder vi i det ovennævnte skriftsted, at den symbolske jord, det organiserede samfund, billedlig talt bliver opslugt af et dyr. Det er en træffende beskrivelse af en styrende selvisk klasse, der udsuger samfundets reserver til selviske formål. Mange mennesker i verden kender disse forhold, og ser, at de anvendte symboler passer træffende på de nationer, der fører dem. Hvorfor skulle vi da finde det så svært at forstå Bibelens billedsprog? Det er på denne måde, Gud underviser os.

Ordet »bjerg« anvendes også i Bibelen i symbolsk betydning, og når det bruges således, betyder det et rige, enten et eller flere af denne verdens riger, eller også det messianske rige i den næste tidsalder.

Når ordet »hav« bruges billedligt i Skriften, betegner det folkemasserne, og »havet bruser« betyder de urolige og misfornøjede folkemasser i bevægelse. Se Esajas 17:12, 13.

En af de tildragelser, som Bibelens profetier omtaler, og som vi nu oplever på jorden, udtrykker, at »bjergene skulle synke i havets dyb«. Dette er i sandhed et betegnende billede på, at mange af jordens største riger allerede er faldet i hænderne på de larmende folkemasser, og hvorledes andre mægtige riger skulle opsluges af den voksende bølge af misfornøjelse, som slår mere og mere voldsomt mod deres holværk.

Et eksempel på Bibelens slående symbolske sprog, som beskriver opløsningsprocessen i den nuværende verden (samfundsordning) genfinder vi i den 46' salme. Her siger Herrens profet: »Derfor skulle vi ikke frygte, om end jorden omskiftes, og bjergene synke ned i havets dyb« v. 3. Dette skal ikke forstås bogstaveligt, thi om den bogstavelige jord omstyrtes eller tilintetgøres, så ville der ikke findes bjerge tilbage, som kunne falde i havets dyb, og intet hav, hvori bjergene kunne synke ned.

Lidt længere nede i salmen fremfører profeten selv sit eget symbolske sprog, idet han siger: »Hedningerne larm, riger vakler«, og videre fortæller han: »Han (Herren) lader sin røst høre, jorden smelter«.

At denne smeltning af jorden ikke betyder tilintetgørelse af den bogstavelige planet, som vi bebor, fremgår tydeligt af Salmistens sidste vers, hvor profeten forsikrer os om, at smeltningen betyder tilintetgørelse af verdens krigslystne regeringer, før Guds rige bliver oprettet. At den bogstavelige jord ikke skal forgå, fremgår af vers 11 i samme salme, hvor det hedder: »Vær stille og kend at jeg er Gud ophøjet iblandt folkene, ophøjet på jorden«.

I denne profeti i den 46' salme findes et slående eksempel på, hvorledes

udtrykket »jorden« anvendes på forskellig måde. I vers 3 siges, at jorden forandres, i vers 7 lyder det, at den smelter, men af vers 11 fremgår det, at den fremdeles består, og at Gud skal være ophøjet på jorden. Det er tydeligt, at ordene i vers 3 og 7 bruges symbolsk, og at forandringen og smeltningen leder tanken hen på tilintetgørelse af en selvsk verdensordning og tegn på en ny verdens oprettelse, »hvor retfærdighed bor«.

Gennem denne nye ordning vil Gud blive ophøjet på hele jorden. I sandhed har vi grund til at glæde os over de mange tegn, vi har omkring os idag, på at tiden, da Kristus skal blive konge, er nær, og at syndens og dødens vælte skal ophøre. Mange af disse tegn vil blive undersøgt i det efterfølgende kapitel.

KAPITEL VI

TEGNENE PÅ TIDSALDERENS ENDE

Medens Bibelen tydeligt viser, at verdens ende ikke betyder den bogstavelige jords undergang, men kun afslutningen af den nærværende tidsalder af synd, selvished og død, så peger hvert tegn fra det profetiske ord og fra andre sider på den umiddelbare nærhed af de nye tilstande og bør derfor modtages som gode nyheder.

Da mange alvorlige kristne i fortiden har været dårligt underrettet og for tidligt forkyndte Herrens komme og har misforstået både måden og hensigten med hans komme, bør dette dog ikke afholde os fra at undersøge de profetier, som handler om dette vigtige emne. Vi bør endog være ivrige bibelforskere for om muligt at få klarhed over, hvor vi befinder os på tidens strøm, og særlig hvad profeterne har sagt om vor tid.

Dersom vi finder, at Bibelen nøjagtigt beskriver verdens begivenheder både i fortid og nutid, vil det være en god grund for at have tillid til dens udsagn angående fremtiden.

Da Jesus endnu var på jorden, spurgte hans disciple ham om, hvad der skulle være tegnet på hans andet komme og verdens ende? Til svar gav han mange bestemte »tegn« på, hvorledes hans efterfølgere kunne kende afslutningen af den nærværende onde verden. Et af disse tegn angik Abrahams naturlige sæd, den jødiske nation. Han sagde: »Jerusalem skal nedtrædes af bedningerne, indtil bedningernes tider fuldkommes.« Lukas 21:24.

Det er tydeligt, at han i denne profeti udpegede Israels hovedstad Jerusalem, som den, der repræsenterer hele Israels nation, og profetien betyder,

at hedenske regeringer skulle have magten over såvel det jødiske folk som over landet Palæstina gennem en bestemt tidsperiode, som her benævnes »hedningernes tider«.

Jødernes underkastelse under hedensk herredømme indtraf mere end seks århundreder før Kristi fødsel på den tid, da Nebukadnesar førte nationen i fangenskab til Babylon — nøjagtig 606 år før Kristus. I det andet kapitel af Daniels profeti findes en beretning om nogle af de forhold, der kendetegnede den periodes begyndelse, hvor hedningerne besad overhøjhed. Nebukadnesar sad på Babylons trone på den tid, og Herren benyttede en tydelig måde for at vise, at i hans regeringstid begyndte det tidsafsnit, der er benævnt af Jesus som »hedningernes tider«.

Fire hedenske verdensmagter forudsagt.

Nebukadnesar havde haft en drøm, som han ikke kunne huske, da han vågnede. Han sendte bud efter Daniel, en jødisk fange, som ikke alene kunne fortælle kongen drømmen, men også var i stand til at udtyde den.

Daniel forklarede, at kongen i drømmen havde set en billedstøtte, som lignede et menneske. Denne billedstøttes hoved var af guld, brystet og armene af sølv, bugen og lænderne af kobber, dets ben af jern og fødderne og tærne dels af jern og dels af ler.

Derefter så kongen, at en sten blev løsrevet fra bjerget og det ikke med hænder, og den ramte billedet på dets fødder, hvorved billedstøtten faldt om og knustes til fint støv, der ligesom avner fra tærskelpladserne om sommeren ført bort af vinden. Men stenen, som traf billedstøtten blev til et stort bjerg, som opfyldte hele jorden. Dan. 2:35.

Daniels udtydning af denne mærkelige drøm er en af de mest talende beretninger i Bibelen, da vi igennem den får en nøjagtig beskrivelse af hedningernes historie ned igennem tiderne lige fra det babyloniske verdensrige og frem til vore dage. I denne guddommelige udtydning betegnede profeten det babyloniske rige som hovedet af guld. Daniel sagde til Babylons konge:

»Du, oh konge, kongernes konge, hvem himmelens Gud har givet riget, magten, styrken og æren, og i hvis hånd han har givet menneskenes børn og dyrene på marken og fuglene under himmelen, og hvorsomhelst mennesker bor, og som han har sat til herre over alle ting, du selv er guldhovedet«. Daniel 2:37—38.

Forinden dette havde Gud alene kendt og begunstiget den jødiske nation. Men jøderne kom nu ind under Babylon, og Babylons konge blev godkendt af Gud som den første af den række af hedenske regenter, der gennem tiderne skulle herske over det jødiske folk. Her begyndte altså »hedningernes tider«.

Men Daniel afsluttede ikke sin profeti med Babylon, som var »hovedet af gulde«. Han fortsatte og forklarede for Nebukadnesar, at efter at hans rige var gået til grunde, skulle der opstå en anden verdensmagt, som skulle bestå af to riger, der repræsenterede de to arme af sølv. Dette viste sig at være Medo-Persien, som nogle år senere besejrede Babylon.

Daniel omtalte også et tredje verdensrige som fremstillet af billedstøttens lænder og bug af kobber. Det fremgår af historien, at dette var Grækenland, der som en kendt verdensmagt efterfulgte Medo-Persien.

Og Daniel blev heller ikke stående alene herved, han fortsatte og forudsagde den fremtidige store militær(jern)magt Rom og påpegede de to dele, øst og vest med hovedstæderne Rom og Konstantinopel, som begge var betegnede ved benene af jern. I sandhed var Rom et jernrige.

Og i sin profeti om de efterfølgende verdensmagter, som skulle opstå og gå under, før den nuværende onde verdens ophør, sluttede Daniel netop på rette sted, idet han kun omtalte fire. Han fortsatte ikke med at beskrive en femte hedensk verdensmagt. Daniel har her forud berettet verdenshistorien for et tidsrum af mere end to tusinde år.

En historieskrivers pålidelighed er afhængig af hans nøjagtighed, og Daniel var nøjagtig, skønt der blev henvist til fremtiden. Vi kunne derfor have tillid til ham, som Jesus også havde, da han citerede ham i Matth. 24:15. Det er denne samme pålidelige Daniel, som beskriver betydningsfulde begivenheder i vore dage, som vi vil gå videre med i vore undersøgelser.

Når Daniel ved Guds hjælp var i stand til nøje at forudsige de vigtigste verdensbegivenheder gennem mere end to tusinde år, så skulle man have tillid til hans forudsigelser også om de få ting, som endnu ikke er gået i opfyldelse efter hans fremstilling.

Men lad os gå tilbage til udtydningen af billedstøtten. Da det romerske verdensrige begyndte at gå i forfald, var der ingen anden magt, der kunne indtage dets plads som verdens diktator. I stedet for deltes Rom i småstater eller mindre riger. Således fremstillede fødderne og tærerne, der delvis var af jern og delvis af ler, på en træffende måde, hvad der skete, efter at Rom havde passeret højdepunktet af sin militære magt.

Derefter fortsatte profeten og forklarede, at den sten, som blev løsrevet fra bjerget, dog ikke med hænder, slog billedstøtten på fødderne og blev til et stort bjerg, som opfyldte hele jorden. Stenen repræsenterer Guds rige og udtrykker, at i disse kongers dage — under føddernes og tærernes riger — skulle himmelens Gud oprette et rige, som aldrig i evighed skal forgå, og hvis magt ikke skal gives til noget andet folk. Det skal knuse og gøre ende på alle hine riger, men selv skal det bestå evindeligt. Daniel 2:34, 35, 44.

Hermed har vi nu den profetiske beskrivelse tydeligt sat frem for os. Begyndende med Babylon, skulle der fortsat følge hedenske verdensmagter efter hinanden ned gennem århundreder lige indtil romerrigets sammenbrud som verdensmagt. Til slut skulle ethvert spor af hedensk magtstyre helt udslettes, og *Guds rige* skal oprettes på jorden, hvilket vil ske *»i disse kongers dage«*.

Ligesom Herren advarede Israel om en straffeperiode på »syv tider«, der- som de var ulydige mod hans lov, gav han os også dermed en nøgle for længden af »hedningernes tider«. De fleste forskere af bibelkronologien er enige om, at en »tid« eller et år i symbolsk sprog betyder 360 bogstavelige år, og at hedningernes syv tider derfor udgør 2.520 år. Dersom vi regner denne periodes begyndelse fra 606 før Kristus, udløber den år 1914 efter Kristus.

Imidlertid skulle vi huske, at med hensyn til Guds plan peger Bibelen kronologi blot på vendepunkter af større betydning i verdenshistorien.

Slutningen af hedningernes tider år 1914 efter Kristus var vendepunktet mellem den gamle og den nye verden, der begyndte den gamle verden at dø for at give plads for den nye, men vi må ikke vente, at alt sker hurtigt og på en gang. Dog er store forandringer allerede sket i verdens nationale og politiske struktur.

Forandringer i verdensudviklingen.

Jesus sagde, som vi allerede har påpeget, at »Jerusalem skal nedtrædes af hedningerne, indtil hedningernes tider fuldkommes«. Luk. 21:24. Vi skulle således vente, at der ved slutningen af den periode skete noget, der viser en forandring af Israels stilling blandt de hedenske magter. Og der er også sket noget. Som en direkte følge af verdenskrigen, der begyndte i efteråret 1914, blev jøderne ikke længere uden officiel anerkendelse, men fik til- ladelse til at vende tilbage til Palæstina for at genopbygge deres nationale hjemland. Ganske bestemt er dette et vendepunkt i det forfulgte folks hi- storie.

Det er sandt, at jøderne i de sidste år har gennemgået frygtelige lidelser og forfølgelser, men disse erfaringer er også i overensstemmelse med profe- tierne angående tiden, da Guds gunst skulle vende tilbage til dem. Guds profet forudsagde, at Gud ville sende bud efter jægere, og de skulle jage dem tilbage til deres land. (Jer. 16:16). Gud skulle også træde til hjælp og beskytte dem for fjender, når de var kommet tilbage til deres land. Jer. 30:3, 5, 7, 11.

Så tydelige har forandringerne i verden været efter hedningetidernes op- hør i året 1914, at det ikke er usædvanligt at høre statsmænd og forfattere

tale om førkrigstiden som den gamle orden, og om de nuværende forhold som en overgangsperiode til en ny orden.

Da tidsalderens ende ikke medfører den bogstavelige jords opbrænding, så skulle vi ikke forstå det således, at alle tegn på verdens ende skulle finde sted på *en* dag. Vi kan se, at den gamle verden nærmer sig sin afslutning, og tegnene tyder allerede på, at en ny tid nærmer sig.

Denne nye orden er, hvad Bibelen beskriver som *Kristi rige* eller *Guds rige*. Det bliver en guddommelig regeringsform, som skal overtage og udøve magten efter den nuværende utilfredsstillende og ufuldkomne orden. Bibelen giver den nye jords konge mange titler og en af dem er *Mikael*, som betyder *»en lig Gud«*. Denne titel siger os, at den nye konge skal repræsentere Gud, Skaberens.

I sandhed forklarer profeten, at *himmels Gud* skal oprette et rige. Dette nye rige skal være for folket, men regeringsformen bliver Guds, som besidder al magt og myndighed. Folket skal ikke stemme for at få det indført, og dets oprettelse og fremgang er ikke afhængig af menneskelig visdom og magt eller dygtighed.

Det er denne Mikael, Messias, og Jehovas stedfortræder, der peges på i den vidunderligt nøjagtige profeti i Daniel 12:1. Der undervises vi om, at på den tid skal Mikael stå frem og tiltage sig magten over jordens anliggender, og profeten siger, at resultatet deraf vil blive *»en trængselstid så stor«*, som der ikke har været siden, der blev mennesker til. — Matt. 24:21.

Skulle det være helt tilfældigt, at samtidig med hedninge-nationers fald og jødernes fornyede nationale eksistens i Palæstina — fremkommer den forudsagte store trængselstid? Sikkert ikke!

Og hvem vil nægte, at vi allerede har gennemgået en del af denne trængsel. I tilslutning til Daniel 12 siger Jesus om denne store trængsel, at menneskene forsmægter af frygt og forventning om de ting, som kommer over jorderig, »thi himmelens kræfter skulle rystes«, Lukas 21:26.

Apostelen Paulus giver os højst værdifulde oplysninger om de nuværende begivenheders udvikling og særlig om den store trængselstid, som allerede er begyndt. Han taler om tider og stunder og siger, at de verdslige kloge ikke giver agt på de tegn, som viser sig i vore dage, men Kristi brødre skulle ikke være uvidende derom. Han siger, at når verdens kloge mænd forkynnder »fred og ingen fare«, da kommer undergangen pludselig over dem, ligesom veerne over den frugtsommelige. I Thess. 5:1—4.

Enhver ved, at en almindelig agitation for fred mellem folkene på jorden og afskaffelsen af krigen begyndte for fuldt alvor for kun 25 eller 30 år siden. Fredsforeninger og fredskongresser er helt moderne bevægelser. Sådanne anstrængelser var næsten ukendte for tidligere generationer.

Var det et tilfælde, at historiens mest ødelæggende krig skulle begynde samtidig med disse store anstrengelser for at skaffe fred? Er dette ikke en bemærkelsesværdig opfyldelse af Paulus' forudsigelse om »pludselig ødelæggelse«, der ville indtræffe samtidig med nationernes agitation for fred?

Trængselens krampetrækninger opfylder profetien.

Læg mærke til den måde på hvilken den ødelæggende trængsel skulle komme over den gamle orden, den lignes ved »fødselsveer« over en fødende kvinde«. Enhver moder ved, hvad dette betyder. Fødselsveer kommer i krampagtige anfald med mellemrum af lettelse. Mellemrummene af lettelse bliver kortere og kortere og smerteanfaldene stærkere, indtil barnets fødsel finder sted. Og hidtil har den store trængsel, som skal ende med den nye verdensordens fødsel, udviklet sig i fuldstændig overensstemmelse med Bibelens beskrivelse deraf.

Verdenskrigen.

Nøjagtig ved slutningen af hedningernes tider kom den første verdenskrig med forfærdelige lidelser og svækkelse af civilisationen. Krigen holdt op, men dens følger udeblev ikke. Man mente, at det skulle være »en krig, som gjorde ende på alle krige«. Men straks efter at våbenstilstanden var undertegnet, begyndte nationerne at forberede sig på en anden verdenskrig, som også udbrød i 1939.

Krigen, som begyndte i 1914, havde til hensigt at sikre demokratiet, men krigens efterhøst blev diktaturer, og demokratiske regeringsformer forsvandt næsten helt i Europa. Landene blev forarmede, men på samme tid samlede tusindtallige millionærer yderligere skatte, hvilket opfyldte en anden profeti, som siger: »I har samlet eder skatte i de sidste dage«. Jak. 5:3.

Det var i sandhed et anfald, som begyndte pludseligt og endte pludseligt, og det var verdensomspændende. Da dette anfald ophørte, var verden lykkelig, ja ovenud lykkelig, men kun en kort tid. Man forstod eller vidste ikke, at krigen kun var det første ve i en serie af veer, som til slut skulle lede til fødslen af en hel ny social ordening.

Lettelser og flere anfald.

Velstand var et fata morgana, og enhver begyndte at tale om tilbagegang til normale forhold. Jo, en lettelse var kommet, og den arme verdens puls syntes at være blevet normal, hvad anerkendte politiske læger forklarede, og de forkyndte hoverende, at patienten var blevet helt rask under den dygtige behandling.

Men ak, hvor kortsynet er ikke menneskelig visdom. Disse læger forstod ikke, at det kun var et af fødselsveerne forud for en ny fødsel. De vidste ikke, at hedningernes tider var endt, og at alle jordens konger havde haft sin regeringstid, derfor så de fremad med forhåbning om, at den gamle orden skulle vedblive.

Siden kom pludselig og uden varsel efteråret 1929 med et kraftigt ve og i lighed med det første blev det verdensomspændende. Værdipapirer sank overalt på en eneste dag og vedblev at synke. Mange vendte sig bort fra de usikre værdipapirer og anbragte i stedet for deres midler i banker, som de troede var sikrere, men det viste sig snart, at bankerne tilsidst blev tvunget til at lukke deres døre. Andre, som ikke havde tillid til bankerne, købte guld og opbevarede det i kælderhvelvinger eller andre steder kun for at opleve, at det blev taget fra dem som en nødforanstaltning.

Tusinder af fabrikker lukkede, millioner af mennesker blev arbejdsløse, og lange køer af folk, der ville have mad, sås overalt. Og den arme verden begyndte at forstå, at den var kommet ind i en frygtelig depression, som medførte endog større lidelser end det første ve.

Andre »veer«.

Depressionsveerne udbredte sig over hele verden, og samfundets læger tog sig atter af patienten, man forsøgte mange midler og i næsten hvert enkelt tilfælde meldtes om »bedring«. I Amerika påstodes det endog, at depressionen var ophørt, men dog var den sørgelige kendsgerning tilbage, at endnu var ti millioner eller flere mænd og kvinder arbejdsløse, og dette allerede inden man planlagde almindelig nedrustning.

Men i overensstemmelse med billedet af en fødsel blev de indtrædende lettelser kortere og kortere, så at endnu inden depressionen helt var ophørt begyndte en endnu mere forfærdelig krig, end der nogensinde før havde været, en omvæltningskrig, en strid mellem diktatur og demokrati, og på begge sider fuldførtes den blodige kamp til sidste bitre ende. Fascismen og nazismen blev besejret, men nu trues menneskeheden med ødelæggelse ved atom- og brintbomber.

Den påstand høres ofte fra dem, der har liden eller ingen tro på Bibels profetier, at disse begivenheder, der af bibelforskere betegnes som tegn på tidsalderens ende, ikke er andet end gentagelse af historien. Men nu må læseren lægge mærke til, at næsten alle de tildragelser, som vi har peget på, er usædvanlige i verdens historie og ukendte i fortiden. Det er i særdeleshed sandt om de næste profetiske tegn, som vi nu vil undersøge.

Kundskabens forøgelse.

I Daniel kap. 12 tales der om en trængselstid, som vi daglig ser, bliver mere og mere alvorlig, og Profeten giver os flere og mere slående beviser på endens tid, i hvilken vi lever. »Endens tid« kalder Daniel slutningen af den nærværende tidsalder.

Det er nu klart, at, når Daniel taler om en trængselstid, mener han ikke jordens undergang men derimod enden på hedningernes herskermagt over jorden. Om denne tid siger profeten: »I endens tid skulle mange løbe hid og did, og kundskab skal forøges«. (Engelsk oversættelse). — Dan. 12:4.

Det er ligefremme ord, men hvilken dyb mening ligger der ikke i dem? Det er i de nulevende generationers tid, at mennesker virkelig er begyndt at rejse hid og did. Vi er nu en verden af rejsende. Og hvorfor? Fordi kundskaben pludselig er blevet enestående forøget og derfor har muliggjort opfindelsen af nye færdselsmidler nøjagtig overensstemmende med, hvad profeten forudsagde.

Sir Isaac Newton, en berømt filosof fra det 18. århundrede, og som troede på Bibelen, studerede Daniels profeti og på basis heraf sluttede han, at den tid ville komme, da folk skulle rejse med en hastighed af 80 km i timen.

Den kendte franske gudsfornægter Voltaire drev spot med den store Newton og erklærede, at han virkelig var så dum, at han kunne skrive noget sådant nonsens, og især fordi han støttede dette på Bibelen. Det ville være interessant at høre, hvad Voltaire nu ville sige, dersom han blev opvakt fra dødssovnen.

De, som i vor tid færdes på landevejene med en fart af 100 km i timen, siger, at det er en normal hastighed, men for en flyvemaskine er 1000 km i timen en almindelig hastighed. De, som endnu har Voltaires opfattelse af Bibelens profetier, burde stå stille og betænke sig.

De yngre slægtled er i vore dage tilbøjelige til at glemme, at disse vidunderlige fremskridt i opfindelser og denne faren hid og did er noget, som specielt kendetegner vor tid. Vore forfædre vidste lidt eller intet derom. I jernbanernes tidligste tid sagde mange ellers kloge mennesker, at jernbanerne var djævelens opfindelse.

Dersom en professor for 50 år siden havde påstået, at vi skulle komme til at sidde hjemme i vore stuer og tale med folk på den anden side af havet eller tale med folk rundt omkring i verden uden nogen tråd eller andet forbindelsesled, ville hans venner have sagt: »Stakkels mand, han har studeret for meget«, men idag er vi kommet så vidt, at vi modtager disse bekvemmeligheder som noget ganske almindeligt og tænker ikke på, at dette er opfyldelsen af guddommelige profetier.

For omtrent hundrede år siden var det ikke ualmindeligt, at medlemmer i parlamentet ikke kunne underskrive deres navne på vigtige dokumenter. Hvad ville vi tænke om et tiårs barn hos os i vore dage, som hverken kunne læse eller skrive? Og husk, at denne kundskabsforøgelse skulle indtræffe i endens tid. Daniel 12:4.

Samling af folkene.

Lad os give agt på endnu en profeti, som har meget nær tilknytning til den tid, hvori vi lever og som bekræfter, at vi i sandhed oplever de afsluttende begivenheder i verdens mørke tid af sorg og død. Profetien lyder: »Derfor bier efter mig, siger Herren, efter den dag, da jeg rejser mig til rov, thi min ret er den, at jeg vil sanke hedningerne, at jeg vil samle rigerne for over dem at udøse min fortørnelse, al min brændende vrede, thi ved min nidkærheds ild skal den hele jord fortæres«. Zefanias 3:8, 9.

Hovedpunktet i denne profeti, som åbenbarer tiden for dens opfyldelse, er dens henvisning til *samling af folkene*. Enhver ved, at det kun er i de senere år, at opfindelser og fremskridt har ført folkene nærmere hinanden på en sådan måde, at en stat ikke mere kan leve fuldstændig isoleret fra andre stater.

Først opstod Folkenes Forbund. Derefter kom den store økonomiske konference af 66 nationer, som afholdtes i England i sommeren 1933, og skønt den blev en skuffelse, tjente den som en god illustration af, hvorledes nationerne samledes i et tæt indbyrdes afhængighedsforhold i endens tid.

Londonkonferencen blev arrangeret i erkendelse af den sandhed, at der som nationerne ikke kunne enes om en bestemt økonomi- og pengepolitik, ville hele civilisationen være i fare for at bryde sammen. Men ak, der nåedes ingen virkelig overenskomst ved konferencen, hvorfor der i stedet for sattes en vanvittig kaprustning i gang, som førte til den anden verdenskrig, der udbrød 1939. Derefter kom den i hele historien mest håndgribelige samling af folkeslagene eller forening af nationerne da de mødtes i San Francisco for at opstille en ny fredsorden, nemlig De Forenede Nationer.

Ja, Zefanias har forudsagt, at det skulle helt mislykkes med alle disse sammenkomster af nationerne i de sidste dage, og årsagen hertil er, siger profeten, at tiden nu er kommet, da Gud vil udøse al sin retfærdige harme over en selvisk, fordærvet samfundsorden, over en verden der blot i det ydre bekender hans navn, men som fortsættelig er ulydig mod hans love.

Profeten erklærer derefter, at Guds vrede skal ytre sig på en sådan måde, at hans nidkærheds ild skal fortære hele jorden. Dersom jorden kunne blive

»opslugt« af et vildt dyr, som omtalt i det foregående, kan den også »fortæres« af Guds nidkærheds ild. Udtrykkene er symbolske i begge tilfælde. Det er ikke et bogstaveligt dyr, en bogstavelig jord eller en bogstavelig ild, som der tales om.

Symbolet ild er meget oplysende. Hermed menes den fuldstændige tilintetgørelse af den nuværende selviske orden. Derefter kommer Kristi rige, igennem hvilket folkene vil få en lejlighed til at vende tilbage til Gud og til at tjene og lyde ham. At profeten Zefanias ikke taler om tilintetgørelsen af den bogstavelige jord eller hele menneskeheden, fremgår tydeligt af vers 9, hvor det hedder: »Se da (efter ilden) vil jeg give folkene nye, rene læber (sandheden), så at de alle sammen påkalder Herrens navn og tjener ham endrægtigt«.

Heraf fremgår, at folkene ikke skal opbrændes, men de vil få en lejlighed til at vende tilbage til Gud, efter at den symbolske jord er blevet »fortæret« af Guds nidkærheds ild — den store trængsel.

KAPITEL VII

GENOPRETTELSE, VERDENS ENESTE HÅB

Den fulde genoprettelse af menneskeslægten til en tilstand af fuldkommen sundhed, lykke og evigt liv i et verdensomspændende paradys, er Skaberens bestemte hensigt ifølge hans Ord, Bibelen.

Fornuften siger os, at det er, hvad vi kan vente. Dersom Gud skabte jorden for menneskene, og menneskene for jorden, må det være ulogisk at antage, at forførende og oprørske kræfter for bestandig skal kunne trodse virkeliggørelsen af Guds kærlige hensigter eller tvinge ham til at antage en anden plan for at frelse nogle få mennesker og overføre dem til en anden livstilstand.

Da Gud skabte det første menneskepar og satte dem i den vidunderlige Edens have, sagde han til dem: »Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder jorden og underlægger eder den«. Han sagde intet om, at Adam og Eva skulle gå til himmelen, når de døde. Døden var i virkeligheden udenfor deres synskreds, så længe de forblev lydige mod Skaberens lov.

De var bestemte til at leve på jorden og ikke dø. De skulle opfylde jorden ikke himmelen med deres afkom. Prøv på at forestille dig de ideelle og herlige forhold, som kunne være rådende på denne planet, dersom det oprindelige paradys var blevet udvidet til at omfatte hele jorden, sådan som

det havde været Guds hensigt. Se for dit indre syn et verdensomspændende Eden opfyldt af en fuldkommen og lykkelig familie, hvor alle medlemmerne er i besiddelse af deres kærlige Skabers evige gunst. Det er virkelig denne velsignede gave, som er i vente for menneskene, *en sådan genoprettelse er sikret gennem Jesu død.*

Løftet om genoprettelse.

Da Gud i begyndelsen udtalte, at kvindens sæd skulle knuse slangens hoved, mente han virkeligt, at slangens dødbringende magt skulle tilintetgøres, og at menneskene skulle genoprettes til den tilstand, som det en gang mistede ved deres ulydighed mod Skaberen.

Og da Gud sagde til Abraham, at gennem hans sæd skulle alle jordens slægter velsignes, var det et løfte om genoprettelse for alle Adams efterkommere.

Da engelen forkyndte Jesu fødsel og udtalte: »Eder er idag en Frelser født i Davids stad og han er den Herre Kristus«, så betød det, at hele verden skulle få en lejlighed til at blive frelst fra døden og genoprettet til liv på jorden.

Da Jesus lærte sine disciple at bede: »Komme dit rige, ske din vilje, som i himmelen således også på jorden«, påmindede han dem dermed om den virkelige og endelige hensigt med Guds rige, nemlig genoprettelsen af det tabte paradys. De kristne har derfor, hver gang de har udtalt Herrens bøn, hvad enten de har forstået dens mening eller ikke, bedt om genoprettelse af paradisiske forhold på jorden.

Da Herren og hans apostle lovede alle trofaste kristne, at de til sidst skulle blive medarvinger med Jesus og regere med ham, så betød dette, at de som Abrahams åndelige sæd skulle deltage med ham i den herlige gerning at uddele de lovede velsignelser, at genoprette til virkeligt liv. Åbenbaringen 5:10.

Når den hellige Skrift siger, at Jesus ved Guds nåde smagte døden for alle, betyder dette, at dødsdommen, som hviler over hvert menneske på grund af synden, på Guds bestemte tid vil blive ophævet, og der skal åbnes en vej til evigt liv for hele menneskeslægten. Rom. 6:23.

Det er for at udføre dette genoprettelsesværk, at Jesus og menigheden bliver ophøjet til så høj en stilling både i natur og herlighed. Hvor langt større håb om herlighed er ikke dette for Kristi menighed fremfor middelalderens uhyggelige lære om, at Gud forsøgte at få hele verden ind i menigheden for derigennem at frelse den fra evig pine.

Det er dette herlige fornyelses- og genoprettelsesværk, som skal udføres ved Kristi andet komme. Apostelen Peter henviser til dette i Apost. Gern.

3:19—23. Lige før dette udsagn havde han helbredt en mand, som havde været lam fra sin ungdom af. Peter benyttede denne begivenhed som illustration og udgangspunkt for den vigtige undervisning, han ville give sine tilhørere og udtalte: »Derfor fatter et andet sind og vender om for at eders synder må blive udslettet, så at vederkvægelsernes tider må komme fra Herrens åsyn, og han må sende den for eder bestemte Messias, hvem himmelen skal huse *indtil alle tings genoprettelsestider*, hvorom Gud har talt ved sine hellige profeters mund fra de ældste dage«.

Hvilken omfattende profeti er ikke dette, alle tings genoprettelse? Hvilken forskellig betydning af Kristi andet komme fremfor de rædselsbilleder om dommedag, som man før satte i forbindelse dermed?

Ikke tider med uhygge og pine men vederkvægelsestider skal komme som en følge af Herrens nærværelse (engelsk bibeloversættelse). Udtrykket »nærværelse af« betyder på græsk rent bogstaveligt »ud fra åsynet af«. Denne udtryksform kommer fra den orientalske idé, at man udtrykker sit mishag mod en anden ved at vende ham ryggen, medens man betragter en som ven ved at vende sit ansigt imod ham. Hvor indholdsrig er derfor ikke denne profeti.

I Edens have havde Gud vendt ryggen mod hans menneskeskabning, da hans lov var blevet overtrådt. David siger os, at »i Guds gunst er liv«. Men verden mistede Guds gunst, og ligesom blomster, der ikke får solskin og regn, visnede folket og døde.

Løfterne vil blive opfyldt.

Men skønt Gud billedlig talt har vendt ryggen til menneskeslægten mere end 6000 år, har han ikke destomindre givet løfter om fremtidige velsigelser og også gjort forberedelser til at opfylde disse.

Kristi andet komme og hans riges oprettelse afmærker tiden, da disse løfter begynder at gå i opfyldelse. Derfor siger Peter, at Gud derefter vil vende sit åsyn mod menneskeslægten, og derefter skal vederkvægelsestider følge.

Apostelen nævner også, at i de tider skal alt det blive genoprettet, som Gud har talt om gennem sine hellige profeter fra de ældste dage. Det var et fuldkomment liv på jorden, som mennesket forspildte, og det er et fuldkomment liv, der skal oprettes på jorden igen. Hvorledes kunne verden blive genoprettet til himmelen, hvor den aldrig har været? Tænk over det! Alle Guds hellige profeter har forudsagt disse kommende lykkelige dage for den nødstedte og døende menneskeslægt.

Har du aldrig undret dig over, at der skulle være blomstrende ørkener og voksende figentræer i himmelen? Det er jordiske ting af denne natur det

Gamle Testamentes profeter skrev om, og nu ser vi, at deres budskab i sandhed betyder jordiske velsignelser med liv og lykke i det genoprettede paradis.

Peters helbredelse af et menneske, der havde været lam blev blot brugt som et billede af den sandhed, at når messiasriget er oprettet, vil der blive helbredelse for alle. Esajas sagde, kap. 35, at når riget oprettedes, skulle »den lamme springe som en hjort«, den stumme tunge juble«, »de døves øren oplades« og »de blindes øjne åbnes«.

Disse genoprettelsesvelsignelser skulle ikke blot komme sådanne ulykkelige til gode, som er lemlæstet og lamme, men alle som ønsker det, skal blive velsignede. Men der findes også åndelig blindhed, som vil blive helbredt, når kundskaben om Gud fylder jorden, som vandet dækker havets bund. Esajas 11:9.

Det messianske rige er symboliseret i profetien som et bjerg. Det er dette bjerg (rige), som Daniel forudsagde, skulle vokse til det opfyldte hele jorden. (Dan. 2:34, 35, 44). Dette samme bjerg omtales også af profeten Mika kap. 4:1—4 hvor vi læser:

»Men det skal ske i de sidste dage, at Herrens Hus's bjerg skal være grundfæstet oven på bjergene og ophøjet over højene, og folkene skulle strømme til det. Og mange hedninger skulle komme og sige: kommer og lader os gå op til Herrens bjerg og til Jakobs Guds Hus, at han må lære os sine veje, og vi må vandre på hans stier, thi fra Zion skal udgå lov og Herrens ord fra Jerusalem. Og han skulle dømme imellem mange folkeslag og holde ret for vældige hedningefolk ud i det fjerne, og de skulle omsmede deres sværd til hakker og deres spyd til haveknive, et folk skal ikke løfte sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere øve sig i krig. Men de skulle bo hver under sit vintræ og under sit figentræ og ingen skal forfærde dem, thi den Herre Zebaoths mund har talt«.

De sidste dage.

Udtrykket »de sidste dage« peger på slutningen af syndens og dødens regering på jorden og på den periode, hvor en bedre orden skal indføres under Messias som den højeste myndighed. Den mørke middelalders forestillinger om »de sidste dage« har helt igennem vist sig at være urigtige, når vi har undersøgt dem i lyset af den inspirerede hellige Skrift.

I stedet for at de sidste dage skulle betyde udelukkelse af alt håb og alle lejligheder til at forbedre sig, giver profeten os en hel modsat forklaring. Han siger, Gud skal da lære folkene hans veje og lære dem at gå på hans stier, og de skulle komme bort fra deres selviske og krigslystne tendenser samt anvende deres tid til at fremme fred og god vilje, »folkene skulle ikke

mere løfte sværd mod hverandre og ikke mere lære at føre krige.

Bibelen åbenbarer ikke alle detaljer vedrørende det messianske rige, men vi bliver forsikret om, at den samme guddommelige kraft og ufejlbare visdom, der har frembragt og styrer de utallige himmellegemer i bestemte baner, skal indføre de metoder, gennem hvilke kundskaben om Guds kærlighedslov vil blive udbredt over hele jorden umiddelbart efter at den nuværende menneskelige ondskab er ophørt.

Den symbolske fremstilling i Mikas profeti grunder sig helt naturligt på de ting, profeten var fortrolig med. Sværd og spyd er ikke våben, der benyttes i vore dages krige. Dersom denne profeti havde været skrevet i vor moderne tid, ville der uden tvivl være nævnt undervandsbåde, flyvemaskiner, giftgas og atombomber.

Ligeledes er vintræet og figentræet symboler på fred og tilfredshed grundet på forsikring om, at livsfornødenheder og bekvemmeligheder ikke skulle mangle for nogen, når Kristi regering er trådt i kraft. Et hyggeligt landsted uden pantegæld vil være en naturlig forestilling om denne herlige tilværelse.

En anden interessant profeti om genoprettelsestiden er givet i Esajas kap. 25:6—9, den lyder:

»Og den Herre Zebaoth skal gøre for alle folkeslag et fedt gæstebud på dette bjerg, et gæstebud med gammel vin med fed marv, med gammel klaret vin. Og på dette bjerg skal han borttage sløret, med hvilket alle folkeslag er tilsøret, og dækket hvormed alle hedninger er bedækkede. Han skal opsluge døden for evig, og den Herre Herre skal afviske gråden af alle ansigter og borttage sit folks forsmædelse af al jorden, thi Herren har talt det. Og man skal sige på den dag, se dette er vor Gud, vi have håbet på ham, og han skal frelse os, dette er Herren, vi have håbet på ham, vi ville fryde og glæde os ved hans frelse«.

Hvad kunne vi ønske mere end det, som beskrives i denne opmuntrende profeti om kommende genoprettelses velsignelser? I sandhed vil det blive en fest, »når alle folks længsel vil blive opfyldt« (Hag. 2:7, eng. overs.). Denne fest betyder genoprettelse til liv og sikre midler til livets opretholdelse som det messianske rige vil bringe.

Sløret, som symboliserer den gamle slanges forblindende indflydelse, skal borttages. Dette bliver muligt, fordi den gamle slange Satan vil blive bundet, for at han ikke mere skal forføre folkene. Åbenbaringen 20:1—3.

Og døden skal da blive opslugt til sejr. Ja, det var døden, der kom ind i verden og forstyrrede lykken for alle, men det som gik tabt skal genoprettes, og derfor må døden tilintetgøres.

I Åbenbaringen 21:4 siges der, »at døden skal ikke være mere«. Vanske-

ligheden i fortiden var, at vi tolkede alle disse herlige jordiske løfter til at gælde for himmelen, idet vi overså den kendsgerning, at kun nogle få, Mesteren sande efterfølgere i denne tidsalder, får den største himmelske belønning. *Det er her på jorden, at døden har hersket, og det er derfor her, den ikke skal være mere.*

Og hvor lykkelige vil menneskene ikke blive ved at modtage rigets vel-signelser, liv og frelse. Læg mærke til, hvad profeten siger herom: »På den tid skal man sige: »Se dette er vor Gud, som vi ventede, og som vil frelse os. Ja, det er Herren, som vi ventede, lader os juble og være glade over hans frelse.«

Hvor mange millioner mennesker har ikke ventet på og længtes efter en bedre forståelse af den sande Gud? Og hvor mange har ikke håbet på og bedt om den frelse, han alene kan give? Ja, verden har ventet på morgengryet af Guds tilbagevendende gunst uden at vide det, måske fordi de ikke har forstået, når og hvorledes dette ville ske.

Men når ærkefjendens forblindende indflydelse er gjort til intet, og kundskaben om Guds herlighed har opfyldt jorden, da skal menneskene lære deres Gud at kende og helhjertet og med glæde vende tilbage til ham.

Guds vældige magt.

Lad ingen vakle i troen på de overvældende ting, som Gud har lovet at gøre for menneskene. Husk at vi nu betragter, hvad den almægtige og evige Skaber af universet har lovet at gøre. Den Gud, som i begyndelsen frembragte liv, er fuldt ud mægtig til atter at frembringe liv for at opfylde sine løfter.

Og denne genoprettelse indbefatter både *de døde* og *de døende*. Dette er Bibelens lære om opstandelsen. Denne vidunderlige lære om opstandelsen fra de døde er helt blevet sat til side ved den almindelige opfattelse, at der ikke findes nogen død. Hvorledes kan nogen blive oprejst fra døden, dersom han ikke er død?

Hvor umuligt har det ikke været for en forvirret verden at gribe det enkle og for sjælen så tilfredsstillende håb om »genoprettelse«, fordi sindene har været forblindet af troen på den udødelige sjæl? Men nu kan vi, Gud være takket, forstå hyad Ordet frelse indbefatter. Dermed menes en opvågnen fra døden og en genoprettelse til liv på jorden.

Bibelen beskriver døden som en »søvn«, fra hvilken vi alle skulle opvågne til vederkvælgelse under den nye dag, som nu er i frembrud. Tidsaldrenes guddommelige tidsur har allerede slået den tidlige morgentime, og om mørket endnu er tæt, så er den nye dag dog begyndt at gry, ja vi er et godt stykke inde i den.

Velsignelsen er nær.

Det mest interessante af alt dette er, at disse livgivende velsignelser af »genoprettelse« i sandhed er meget nær. Og der kræves heller ikke et overmål af tro for at kunne indse dette. Bibelens profeter har nøje beskrevet den nuværende verdens udvikling og de tilstande, der skulle indtræffe umiddelbart før oprettelsen af Guds rige, og de mange velsignelser, som allerede er kommet, ville være betragtet som umulige for nogle få år siden. Det bør derfor ikke være svært at tro, at den samme guddommelige magt og visdom, som har styret og overvåget profetierne om de ting, vi nu ser som virkelighed, også har ledet forudsigelsen om de endnu større ting, som er at vente i den nære fremtid.

Lad os derfor glæde os over de herlige fremtidsudsigter, og må visheden om den kommende glæde hjælpe os til tålmodigt at bære de nuværende prøvelser. Medens syndens og dødens regering har været lang og besværlig for verden i sin helhed, er dog tiden for det enkelte menneske gået hurtigt forbi, og erfaringerne har været til stor gavn for alle.

Om vi derfor kunne indse, at den vise og kærlige Skaber har tilladt det onde for derved bedre at lære os værdsættelsen af ham og hans love, kan vi tålmodigt vente og med glæde fortsætte at bede om den nye dags fulde komme.

De som »sover« i døden.

Lad os også huske — oh velsignede sandhed! — at de, som er hensovede i døden, hvad enten de var uvidende om Guds rige eller med glæde har forventet det og bedt om dets komme, så skal de ikke miste den nye dags velsignelser, men lige så fuldt få del deri som dem, der overlever den nuværende overgangstid, thi alle skal opvækkes af døden. »Undrer eder ikke herover, thi den time kommer, på hvilken alle de, som er i gravene, skulle høre hans røst«. Johs. 5:28.

Men medens alle på den nye dag vil få en fuld lejlighed til at vende tilbage til Gud, bliver denne gave dog ikke påtvungen nogen. Det messianske riges love må adlydes, og de som ikke adlyder, vil blive tilintetgjort i den anden død. Apost. Gern. 3:28 og Åbenbaringen 20:13—15.

KAPITEL VIII

GUDS NYE ORDEN

»Og han skal af tørre hver lære af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere, thi det forrige er vejet bort. Og han, som sad på tronen, sagde: Se jeg gør alle ting nye. Og han siger til mig: Skriv, thi disse ord ere troværdige og sande«. Åbenbaringen 21:4—5.

Om vi kunne antage, at vor jord eller en anden planet i det uendelige univers ikke var lydig mod de guddommelige love, som styrer himmellegemerne, ved vi, at et sådant anarki ville betyde fuldstændig ødelæggelse af den planet. Videnskabsmænd er flere år i forvejen i stand til at udregne det nøjagtige tidspunkt for en solformørkelse, fordi de ved, at himmellegemerne med absolut sikkerhed følger visse bestemte baner.

Er det da ufornuftigt at antage, at mennesket, den højeste af Guds jordiske skabninger og den eneste af disse, som har en samvittighed mere eller mindre følsom for ret eller uret, også er underkastet en guddommelig lov?

Det er just således, og det var menneskenes ulydighed mod Guds lov, som styrtede dem ud i et hængedynd af sorg, lidelse og død, og det er kun ved at lyde den guddommelige lov, at menneskene kan vende tilbage til Gud og til liv og lykke, som forspildtes gennem synden.

Nu må ingen tro, at et nuværende forsøg på at lyde Guds lov uden hensyn til andre omstændigheder vil medføre, at man kan vende tilbage til Guds gunst. Nej, den fuldkomne Adam overtrådte Guds lov, og han havde dog både kundskab og evne til at følge den, derfor blev han dømt til døden. Som følge deraf er mennesket i sin svækkede, døende tilstand ude af stand til at holde Guds lov ukrænket og er derfor håbløst fortabt hvad tilvejebringelse af frelse for sig selv angår.

Skriften siger, at »således elskede Gud verden, at han gav sin søn den enbårne, for at hver den, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv«. Heraf fremgår, at Jesus alene er midtpunktet for alt håb om frelse, han betalte dødsstraffen gennem sin egen død på korset. Det var for dette formåls skyld, at Jesus blev »kødt«. Det var et menneske, Adam, som havde syndet, og som modtog dødsdommen, og således var det nødvendigt, at et andet menneske, et fuldkomment og ikke domfældt menneske, blev genløseren. Dette storværk udførte Jesus.

Men medens Gud i sin kærlighed sendte Jesus herved for at dø for menneskeslægten og dermed åbnede en vej til udfrielse fra døden, så er en blot forstandsmæssig erkendelse heraf ikke tilstrækkelig til frelse, **hverken** nu eller senere, når riget bliver oprettet. Hvad fordrer Gud da mere?

Gud sammenfattede sin lov til Israel i det, der er kendt som de ti bud. De danner grundlaget for de fleste civiliserede love i vor tid. Jesus sammenfattede disse bud i to hovedpunkter, den største kærlighed til Skaberer og samme kærlighed til næsten som til os selv.

Dette sidste krav er i almindelighed blevet kaldt den gyldne regel. Disse to hovedbud er grundlaget for al sand retfærdighed, og ingen kan hverken nu eller i den næste tidsalder være i harmoni med den sande Gud, dersom denne lov tilsidesættes eller ikke adlydes.

Selviskhed har hidtil siddet i højsædet. Ud fra et materielt synspunkt kan selviskhed se ud som gavnlig og nødvendig. Det har ofte set ud, som om de, der ikke har været egoistiske i deres stræben, bliver sat tilbage i deres jagen efter lykken. »Nu kalder vi de hovmodige lykkelige, ja, de, som øvede ugudelighed, er opbyggede, og de, som friste Gud, er slupne fri. Mal. 3:15.

Kærlighed i stedet for selviskhed.

Gennem de forløbne seks tusinde år har Satan været menneskeslægten store hersker og leder og styret efter selviskhedens onde princip. Ved oprettelsen af *det nye rige* vil al lov og orden blive det modsatte. Da skal Jesus være den regerende fyrste, og *kærlighed* i stedet for *selviskhed* skal læres, opmuntres og belønnes.

Da skal englernes vidunderlige profeti gå i opfyldelse: »Fred på jorden og blandt mennesker god vilje«. (Diaglott oversættelse). Denne overgang fra selviskhed til kærlighed sker ikke pludselig. Profeten minder om den gradvise måde, ved hvilken verden vil blive undervist i kærlighedens lov, idet han siger: »Når dine domme kommer til jorden, lærer jorderiges beboere retfærdighed«. Esajas 26:9.

De af Esajas omtalte domme vil blive udøvede samtidig med rigets vel-signelser. Men dette har ingen lighed med den traditionelle forestilling om dommens dag, som er blevet anvendt til at skræmme mange mennesker ind i kristelige organisationer. Så gennemgribende bliver rigets fremgangsmåde med at undervise menneskene i retfærdighed, at Guds lov vil blive indskrevet i menneskenes hjerter, som profeten siger. Jeremias 31:33—34.

Men ingen behøver at vente, til riget er oprettet, for at begynde på at praktisere Guds lov. Hvad skulle hindre os i allerede nu alvorligt at stræbe efter at elske vor næste som os selv?

Ofte der findes mange måder at gøre godt mod andre på, og som ligger indenfor vor rækkevidde. Der behøves ingen penge til at vise et glad ansigt, at give et opmuntrende ord eller at dele med andre den glæde, som bør findes i vore hjerter. I samme grad som vi kender Guds kærlighed, sådan som den nu er åbenbart for vore egne hjerter i hans Ord, bør vi

være glade for at fortælle andre derom. Der gives ingen bedre måde, på hvilken vi kan trøste sorgende hjerter, end ved at meddele dem det glade budskab om det messianske rige og dets snare oprettelse.

Det kan ikke nægtes, at der endnu forestår megen svær trængsel for verden, fordi flere lidelser og sorger synes nødvendige for at ydmyge hovmodiges hjerter og formå mennesker til at søge Herren og hans hjælp. Det vil uden tvivl under »den store trængsels tid« gå meget bedre for dem, som »søger retfærdighed« og »søger sagtomodighed«, og som stræber efter at stifte fred blandt deres medmennesker, end for andre. Zef. 2:3.

Men Gud være tak, Jesus har givet os forsikring om, at inden alt »køde« bliver tilintetgjort i den kommende trængsel, vil denne blive standset eller »de dage forkortede«. (Matth. 24:21, 22). Den vil ophøre som ved et under, når menneskene på jorden har lært den lektie, der var tilsigtet.

Og hvilket under vil dette blive? Oh velsignede og opløftende tanke, det bliver *oprettelsen af Kristi rige!* Det bliver svaret på alle kristnes bønner: »komme dit rige«. **I DENNE NODENS TID PAPEGER VI FOR VERDEN DETTE STORE UNDERS KOMME.**

Tænk på de vidtgående og velsignede forandringer, som vil finde sted på jorden, når Guds vilje sker *her* som den sker i himmelen. Når al elendighed og smerte, fornedrelse og sorg, der nu ses på grund af synden, er borte. I stedet for disse lidelser, som ned gennem tiderne stadig har forstyrret menneskelig lykke, vil der komme herligheden fra en fuldkommen jord, hvor til slut ikke den mindste smule selvished eller synd vil få tilladelse til at hindre freden og lykken i et fuldkomment samfund.

I dette genoprettede paradis, som nu er så nær, vil hvert menneske der helhjertet lyder de da gældende guddommelige love, blive genoprettet til intellektuel, moralsk og fysisk fuldkommenhed. Prøv at forestille dig en tilstand med fuldkommen sundhed og skønhed hos mennesker og forstå, at i fremtiden vil virkeligheden langt overgå alle tanker derom. Ingen sorg, ingen klage og ikke spor af forfald, thi Herren har lovet, at »døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller krig, ej heller pine skal være mere; thi de første ting er vegne bort.« — Åb. 21:4.

Idag er der forholdsvis få af jordens millioner, der ikke bliver plaget af en eller anden af de talløse sygdomme, der hjem søger den faldne menneskeslægt, og som ikke lever i næsten konstant frygt for de ulykker, der kan ventes. Denne vedholdende frygt har grebet menneskehjerterne, fordi de øjner udsigten til fattigdom, sygdom, bombemaskiner og atombomber. Dette uhyggelige spøgelse tegner sig hele tiden for øjnene af denne selviske af synden hærgede verden. Og dette forstyrrer og fjerner den spinkle lykke, som ellers midlertidig kunne nydes af nogle få.

Men i den nye verden, når Kristi rige bliver fuldt oprettet, vil endog frygten for ondt blive fjernet. Forsikringen i det guddommelige løfte er, at intet, der kan skade eller ødelægge, vil blive tilladt i dette hellige rige. (Esajas 11:9). Ah, ja, hvor vidunderligt vil det ikke blive, når grædende og sørgende får tørret tårerne bort, og årsagen til deres tårer bliver fjernet, og når de ser, hvorledes rigets arbejde går for sig og fuldendes. Esajas 25:6—9.

Hvilken herlig forret har vi ikke, som i forvejen kunne forkynde hele verden dette glade budskab, alt eftersom vi har tid og lejlighed. Dersom vi mærker vore venners og naboers frygt, idet de ser frem mod de ting, som skal komme over verden, lad os da skynde os med at udføre Herrens befaling og sige til dem: »Været frimodige, frygter ikke, se eders Gud kommer med hævn, gengældelse fra Gud, ja selv kommer han og frelser eder.« Esajas 35:4.

Vi kan ikke gøre noget bedre i den nærværende tid for at vise Gud vor værdsættelse af det håb om riget, som han har givet os i sit ord, end at forkynde dette håb for andre. Vi kan ikke standse det vanvittige stormløb af en selvisk verden, der haster mod ødelæggelsens afgrund, men vi kan forkynde for så mange, som vil høre, at Gud vil oprette en ny verdensorden, så snart den menneskelige selvished totalt har omstyrtet den nuværende onde verden. Gal. 1:4.

Således kan vi blive det nye riges sendebud og med den faste overbevisning, at Guds løfter vil blive opfyldt, kunne vi tage plads blandt dem, som profeten beskriver, der siger til Zion: »Din Gud er blevet konge.« Esajas 52:7, 61:1—3.

Daggrysang

Dagen kommer, lys os kysser;
morgensol sit guld uddrysser
over hjergets lyse top.
Nattens tåger nu forsvinder
og de mørke, tunge minder,
klart vi ser vort lys gå op.

Lang var natten, tung var færden
for den faldne slægt i verden
gennem mørke, synd og død.
Slægt på slægt i graven segned',
hver en håbets rose blegned',
verdens suk i natten lød.

Slægtens vej var mørk og skummel
gennem vold og krig og tummel;
magten trampet retten ned.
Dog et øje alting skued',
og eet hjerte for os lued'
i en bundløs kærlighed.

Gud i tidens fylde sendte
sønnen sin og håbet tændte,
det, som snart er åbenbart.
Over nattens mørke himmel
blandt de tusind stjerners vrimmel
stråler morgenstjernen klart.

Herrens lille hulteskate
fulgte gennem nød og fare
morgenstjernens klare skin.
Det er bruden, skøn og værdig
nu til bryllup står hun færdig,
klædt i kosteligste lin.

Salig den, som nu er vågen
og kan skue gennem tågen
morgensolens gyldne rand,
Løgnens mørke skygger spredes,
og for kongen vej beredes
over hvert et jordens land.

Frem af dødens tunge dvale,
ud fra »Hades«' skumle sale
støvets slægter løses skal.
Livets fyrste, som nu troner
over alle jordens zoner,
nøglen har til dødens hal.
